

DESPRE CHIPUL OMULUI NOU

Ierom. Martirie Păduraru

www.mirem.ro

CU HRISTOS PE STADION

„Nu puteți sluji la doi domni” preciza însuși Hristos acum 2000 de ani apostolilor săi, precum și urmașilor lor.

În cele ce urmează vom vedea însă că cele ce la Dumnezeu „nu sunt cu puțință” la oameni sunt cu puțință. Despre ce este vorba? Un însemnat ziar ieșean relatează un fapt nemaiîntâlnit în istoria Bisericii Ortodoxe Române (și nu numai): organizarea unei „olimpiade ortodoxe”(!!) intitulată „Cupa parohiilor” eveniment ce a întrunit tineri „credincioși” practicanți ai 11 discipline sportive din care amintim doar câteva: baschet, fotbal, tenis, cros, atletism, ciclism, badminton, etc.

La înfăptuirea acestui mare „hram” sportiv și-au adus obolul păcătoșii smeritelor parohii: „Sf. Apostol Toma”, „Sf. Lazăr”, „Sf. Haralambie”, „Pogorârea Sf. Duh”, „Intrarea Domnului în Ierusalim”, etc. (Iași)

Din județ au participat parohiile Bârnova și Dancu, iar din depărtate „pustii”: Protopopiatul Roznov (jud. Neamț) și Săveni și bineînțeles Asociația Umanistă Italiană „Il Chicco”. Gazdă a acestui „sfânt” eveniment: Parohia Bârnova cârmuită de preotul Mihai Doroșincă cel ce a purtat totodată greaua cruce a arbitrajului „misionar”.

Fericiții beligeranți invitați să jertfească zeului „SPORT” copii între 10-14 ani și tineri între 15-18 ani, doritori de a se încunună cu laurii jocului și norocului (ortodox?).

Acestea fiind spuse ne întrebăm nedumeriți: Ce legătură este oare între Biserică și sport? Ce sporturi au practicat mucenicii, apostolii și însuși Hristos? Are

Biserica tradiție patristică în aceste deprinderi inovatoare? Este canonic oare ca Biserica să se îndeletnicească cu păgâneștile performanțe ale trupului stricăcios, performanțe ce duc pe sportiv la trufie, părere de sine, disprețuirea celui neputincios? „Blestemați cei ce se abat de la poruncile tale” (ps.118) spune proorocul David „abateri” ce privesc nu doar pioniereștile păcate: înjuratul, fumatul, beția, cearta, limbajul vulgar, minciuna, etc. ci mai ales deprinderile civice și obștești, activități care astăzi mai mult ca oricând distrag și împrăștie atenția omului în diferite chipuri pentru a nu lua aminte la dezastrul duhovnicesc personal și a celor din jur.

Dacă în antichitate păgânii romani și nebotezații elini preocupați fiind de performanțele trupului își etalau curajul și dibăcia în circuri, teatre, iarmaroace și spelunci astăzi s-ar fi convenit să fie altfel.

Parcă adresându-se atât anticilor cât mai ales Bisericii „modernilor” pontici „de 2000 de ani creștini” (să ne convingă) Hristos-Mântuitorul ne proorocește lămurindu-ne : „...și acestea le vor face pentru că n-au cunoscut nici pe Tatăl nici pe Mine” (Ioan16,3)

Sarcina Bisericii este să-i desprindă pe oameni de lumea aceasta și de toate lucrurile ei fie ele „sportive” și „ culturale”, „ artistice” și „estetice” oricât ar părea de blânde și domestice. „Nu iubiți lumea nici cele ce sunt în lume ...” ne sfătuieste însuși Hristos-Dumnezeu. De ce? Fiindcă „...lumea și chipul ei vor trece...”. Așadar Biserica bineștiind că tot ce este trecător este și înșelător și că totodată vom da socoteală pentru ceea ce se „organizează” în afara poruncilor lui Hristos inclusiv olimpiade, jocuri, concursuri și competiții ar trebui să-și

înfrâneze atât blagosloveniile cât mai ales participarea directă (ortodoxă?!) la aceste bâlciuri.

Hristos s-a întrupat pentru ca oamenii întrecându-se duhovnicește (pe ei înșiși și unii pe alții) nu trupește să treacă peste legile trupului îndemnându-ne prin gura sfântului apostol Pavel ca „dacă trăim în Duhul în Duhul să și umblăm” fiindcă noi „suntem trupul lui Hristos și mădulare fiecare în parte”.

Legile sportului sunt înseși legile trupului: „arata-ți forța puterea și tăria, întrece-i pe toți, arată-le ce poți, demonstrează-le ce știi, etc.” legi contrare viețuirii lui (și în) Hristos și poruncilor sale. Doar necunoscând ori ignorând aceste aspecte „mărunte” au putut purcede la treabă părintele paroh al comunei Bîrnova slujitor al bisericii Sf. Ioan Botezătorul (ce-ar fi făcut Sfântul Ioan parohului și participanților dacă ar fi trăit între noi; ar fi fost el arbitru ori jucător?) dimpreună cu oaspeții și edilii primăriei.

Îngrijorător pentru noi creștinii de rând e faptul că la această „sfântă” competiție a mântuirii prin sport au fost ademeniți înșiși copii și tinerii (botezați?!) cărora de le-ar pricinui careva vre-o sminteala, spune Mântuitorul: „mai bine i-ar fi fost lui să-și fi atârnat o piatră de gât și să se arunce în apă”. Proorocul David arătând că și tinerii sunt chemați pe drumul mântuirii chiar dacă pomenește între altele de-o „îndreptare”, „cale”, și „păzire”: „Întru ce-și va îndrepta tânărul calea sa; când va păzi cuvintele tale” (ps.118). Cum vor păzi copiii poruncile lui Hristos când înșiși preoții (lui Hristos?!) nu le dau voie, ba chiar organizează sindrofii, ceremonii ce nu au nimic duhovnicesc în sine? Cum să-și îndrepte tinerii „căile” când duhovnicii îi scot din Biserică ducându-i pe

stadioane și orientându-i pe „celea eresului”? Sfântul Ioan Hrisostom avertizează că: „dacă vremea aceasta nu o vom cheltui cum se cuvine, ce răspuns vom da când vom merge acolo (în fața lui Hristos n.n.)”? , iar proorocul David adaugă: „ în tot locul stăpânirii lui binecuvintează suflete al meu spre Domnul.”

Dintre cei ce merg pe stadioane, în săli de sport, stranduri, etc. nimeni nu „cheltuie vremea cum se cuvine”: nici organizatori, nici sportivi, nici suporteri și spectatori precizând totodată că respectivele „spații” nu pot fi „locuri ale stăpânirii lui” și nici nu sunt prielnice pentru al „binecuvânta” creștinii „pe Domnul”. Nu ne vom mira dacă slujitorii Bisericii fiind „posedați” de un duh nou, mâine le vor propune creștinilor slujbe ale mucenicilor sportului, sinaxare cu fotbaliști, celebrând liturghii „sportive” în trening și adidași totul culminând cu dobândirea unui loc întâi în „raiul sportivilor” blagosloviți de Sarsailă cu harul lui Aghiuță.

Dacă astăzi Biserica prin slujitori și popor a ajuns într-o situație atât de penibilă se întâmplă una ca aceasta fiindcă toți „au iubit slava oamenilor mai mult decât slava lui Dumnezeu” (Ioan12,43) ne spune Hristos-Dumnezeu. Pentru toți creștinii (intrigați unii de aceste comentarii) ținem să precizăm: sportul (oricare ar fi el) nu are nimic comun cu viața duhovnicească nici cu virtuțile creștinești; nu face parte din viețuirea sfinților și a Bisericii; nu este binecuvântat de Hristos nici de sfinți, deci netrebuincios mântuirii.

Știm că sfinții poruncesc ca „toate câte le facem în Hristos să le facem”. Sportivii însă chiar de s-ar strădui nu ar putea îndeplini această poruncă tocmai pentru că parte din timp ei îl dedică sportului. Așadar lumea

sportului nu e prielnică viețuirii în Hristos. Când arhieriei și duhovniciei binecuvintează ori participă la astfel de evenimente nu ne surprinde faptul că în Biserică poposesc „harisme” sportive: e semn vădit că slujitorii Sf. Altar și-au uitat menirea.

Pentru sfințiții slujitori, pentru ostenitorii sportivi și pentru noi toți: „vremea este să lucreze Domnul pentru că oamenii au stricat legea Ta Doamne” (ps.118) bine știind că „pe cei ce se abat la îndărătnicii îi va duce Domnul cu toți cei ce lucrează fărădelegea.” (ps.118).

„DE CE CĂLUGĂR...?”

„Dar ce, în lume nu te poți mântui; în lume nu te poți ruga, nu poți posti, nu poți să fii creștin”, spun unii cetățeni?!

Alții mai „biblici” te întreabă: „dacă toți s-ar face călugări cum s-ar mai înmulți oamenii că doar a spus Dumnezeu lui Adam: ”<<creșteți și vă înmulțiți și stăpâniți pământul>>”? Întrebări ce pe mulți îi frământă chiar dacă puțini le rostesc!... sau mai curând reproșuri ce oglindesc complexe și neliniști mocnite împotriva celor ce nu se integrează în turma „bunilor cetățeni” cuminți. Adevărat că și în lume te poți mântui, oriunde poți fi bun creștin: mărturisesc despre acestea vechile martirologii și sinaxare; adevăresc cronicile și calendarele Bisericii pecetluiesc aceste mărturii nenumăratele biografii și memorii de mărturisitori uciși în temnițe ori gulaguri comuniste.

Dumnezeu oferă tuturor, pretutindeni, în mod egal dreptul de a fi creștini, posibilitatea de a se mântui chiar dacă nu au toți aceeași dispoziție de iubire pentru Dumnezeu.

Dea lungul vremurilor unii s-au mântuit ca țărani, meșteșugari, oșteni, pelerini prin sate și orașe având familii; monahi sihăstrind prin munți și pustii, iar alții ca înalți demnitari sau chiar voievozi și împărați.

Iată așadar că mântuirea nu este rezervată unei singure ierarhii sociale și în consecință NU TREBUIE CA „TOȚI” SĂ SE FACĂ MONAHI după cum insinuează unii „creștini”. Ne întrebăm acum: de unde această exclusivistă revoltă față de monahi de vreme ce însuși Dumnezeu prin tainica pronie a rânduit ca dobândirea

mântuirii să fie posibilă tuturor categoriilor sociale, deci și călugărilor iar nu numai familiștilor, ori celibatarilor?

Dacă Dumnezeu celor ce trăiesc între grijile și bucuriile acestei lumi nu le pretinde virtuți monahale pentru a se mântui de ce „stimații concetățeni” invită pe monahi să lase pustia pentru a intra în grațiile lumii tânjind neîmpăcați, chinându-se?!

Cât despre cota demografică periclitată de utopica migrație a poporului către mănăstiri îi asigurăm pe domnii binefăcători ai societății că sunt mai multe avorturi (zeci de milioane) în lume decât monahi în sfintele locașuri și iată lumea nu a dispărut! Și chiar dacă printr-o „minune” globală Dumnezeu i-ar convinge pe „toți” să se facă monahi, care-i necazul: În ce fel s-ar păgubi Hristos și poruncile Lui? Dimpotrivă ar fi mai puține fărădelegi pe întinsul pământului, mai puțini păcătoși și păcate, mai puține desfrânări, avorturi, divorțuri, handicapați, demonizați; ar dispărea bazele civice/sociale ale apostaziei, ateismului, ereziilor de tot felul, păgânismului idolatru. Dacă „pământul”, obsesia acestei lumi, n-ar mai fi populat fiindcă „toți deodată” (ceea ce practic e imposibil nu însă și pentru fabulațiile fricoșilor de neperpetuarea speciei și în consecință copleșiți de „riscul” singurătății și dispariției) s-ar călugări, cu siguranță nu iadul, ci raiul ar fi suprapopulat spre bucuria lui Hristos. Precizăm pentru toți că îngrijorările distinșilor domni (nu creștini) pentru soarta pământească a acestei lumi „discriminate” de existența cinului monahal pleacă din necunoașterea Sfintei Scripturi și a Vieților Sfinților Bisericii; din necredința în existența vieții veșnice și în mântuirea sufletului; din neîncrederea că Hristos Cel istoric era cu siguranță nu

doar om ci și Dumnezeu, și că El n-a murit ci există și în prezent trupește, fizic: Întreg, Viu, Nevătămat, Biruitor al morții; și că El răsplătește faptele fiecăruia.

Cei incomodați de bărboșii „excentrici” sunt în adâncul sufletului mușcați de șarpele apostaziei, șarpe care le șoptește că aici, în lumea aceasta câștigi ori pierzi totul restul ... „nimeni nu știe sigur”, „cine s-a întors de dincolo”, etc.

Așadar „nu există”: Rai, Iad, diavoli, înfricoșata judecată; „nu există” viață veșnică nici răsplată pentru cele săvârșite pe pământ; „nu există” Cine să-ți răsplătească adică Hristos-Dumnezeu.

Dacă „dincolo” nimic nu există iată că sărmanii cetățeni-atei pricepuți doar în cele ce cad sub simțuri te întrebă firesc revoltați: „Ce faceți voi călugării în mănăstiri, pierdeți vremea în lene trăind fără griji nici probleme; vă interesează doar liniștea voastră egoistă căci nu luați parte la frământările cotidiene”!? La aceste întrebări noi răspundem astfel: „Câți dintre voi vă luptați zilnic cu propriile patimi sufletești și trupești? Câți dintre voi citesc zilnic sau rareori de-a lungul anului: Evanghelia, Viețile și scrierile Sfinților Părinți dimpreună cu psalmi, acatiste, paraclise, pentru: săraci, bolnavi și infirmi; câți cercetează pe cei aflați în: spitaluri, aziluri și închisori; câți purtați de grijă de posturi, spovedanie, prezența neabătută la slujbele Bisericii și pelerinaje la mănăstiri; câți vă îngrijorați duhovnicește de păcatele zilnic săvârșite de milioane și miliarde de oameni înaintea Lui Hristos; cât vă pasă de soarta celor adormiți în fărâdelegi și nemântuiți? Câți vă îngrijorați de apostazia contemporană a fiilor Bisericii, ortodocșii și a întregii lumi de care toți suntem vinovați? Cum vă

împotriviți acestor păcate, în ce fel vă puneți sufletul pentru Hristos? Întemeind familii și crescând copii degenerați și atei; ridicând gospodării; asudând în meserii și funcții; înființând legi și constituții ce vă dau dreptul juridic de a vă lepăda de Hristos, trăind după voile și poftele voastre legalizate; petrecând în serbări și distracții, greve, revoluții, războaie, etc.? Toate pentru lumea aceasta și pentru plăcerile voastre; pentru tihnă, răsfăț și pentru a nu fi puși în situația de a vă umili cerând așteptând și primind de la Hristos cele de folos vieții, cele ce îndeobște le dobândiți prin priceperea minții și hărnicia mâinilor iar nu prin sfințenia viețuirii și prin credința curată!”

Pentru sufletul monahului „UNICUL NECESAR” este Hristos. Poruncile lui sunt „lege” și „constituție”, „instruire”, „știință”, „artă”, „cultură”, „educație”, „pricepere”, „hărnicie” și tot ceea ce în lume este apreciat ca: bun, frumos, drept, adevărat, înalt, valoros, extraordinar.

Pentru monah a fi: generos, cinstit, serios, onest, riguros, instruit, învățat, cult, însă fără a trăi în poruncile lui Hristos, toate aceste mincinoase „virtuți” umaniste înseamnă: fățărnicie, sperjur, ipocrizie, demagogie, hoție, viclenie și plagiare a virtuților creștine singurele virtuți neinventate de om, adevărate, mântuitoare.

În viziunea monahului: omul de știință, savantul, geniul, eroul (fie el chiar al neamului): necreștin, nebotezat, neiubitor de Hristos nu este decât o tristă „sintagmă” evoluată, supusă patimilor și păcatelor iar: „cetățenii de onoare”, „binefăcătorii societății”, „luptătorii pentru pacea și fericirea omenirii” sunt sărmame existențe amăgite de demoni, naive și trufașe de

realizările lor îndărătul cărora nu Hristos se află ci duhul acestei lumi înșelate. Nimic fără Hristos, acesta este gândul monahului; Totul fără Hristos este gândul oamenilor. „CU HRISTOS se dobândesc virtuți” spune monahul; „Prin TINE însuși, având încredere ÎN TINE, LIBER DE HRISTOS să aduni virtuți” răspunde omenirea.

Așadar nevrând să fie bun, deștept, puternic fără Hristos, sesizând păcatele proprii (pe care oamenii și le trec sub tăcere) neîmpăcat cu „manierele și corectitudinea omenească tânărul alege să-l caute pe Hristos în mănăstire pentru a-și afierosi doar lui întreaga viață.

Aici în fața Sfântului Altar de față fiind obștea și în chip nevăzut Hristos, lepădându-se de trecutul păcătos și de însuși sufletul său monahul, pune început viețuirii ce nu se va sfârși decât odată cu moartea, luând încă de pe acum crucea morții prin care va afla viața.

Departate de obligațiile de familie și sociale, izbăvit de trauma conviețuirii cu părinți imorali, ateii ori eretici și de posibilitatea căsniciei supusă „eșecului” ferit de influențele atee ale societății necreștine, de dorirea celor lumești și de pretexte (familie, copii, serviciu, gospodărie) prin care omul își iartă păcătuirea, monahul desprins de grijile lumii trăiește doar cu o singură grijă: Cum să placă lui Hristos prin toate gândurile, cuvintele și faptele lui; cum să moară și să învie zilnic în și pentru Hristos!?

Mănăstirile sunt astăzi singurile locuri unde TIMPUL (mai) este oferit lui Hristos și celor „incorigibili”: monahi, orfani, handicapați, săraci, sărmani lipsiți de perspective, pelerini iubitori de Hristos, oameni mânați de nevoi duhovnicești ori trupești. Când pretutindeni TIMPUL

este stăpânit de grijile trupului și suveran peste cei ce „n-au timp” (nu doar pentru cele duhovnicești ci nici pentru cele lumești) monahii cer de la Dumnezeu îndelungă răbdare, îngăduință și TIMP pentru mântuirea lumii și a celor ce „nu au somn” din cauza monahilor.

Când „domnii cetățeni” ai onorabilei societăți plictisite de Dumnezeu aruncă pe Hristos la marginile lumii, călugării la fel de „privilegiați” purtători ai însemnelor Marelui Proscris mor și învie odată cu El strigând lumii: Căutați mai întâi împărăția Lui și toate acestea (ale lumii) se vor adăuga vouă.” (Luca12,31) fiindcă: „Cine va căuta să-și scape sufletul îl va pierde; iar cine îl va pierde acela îl va dobândi” (Luca17,23).

ÎNTRE HRISTOS ȘI LOCUL DE MUNCĂ

„Nu am timp”, „Sunt la serviciu”, „Muncesc de dimineață și până seara”, „Vin acasă foarte obosit” etc sunt scuze pe care creștinul le aduce în fața duhovnicului atunci când e întrebat de programul zilnic în cele bisericesti. Justificări întemeiate, frecvente, deja obișnuite, atât pentru creștini, cât și pentru duhovnici, justificări ce motivează zeci de ani a zeci și sute de mii (chiar milioane) de creștini ce nu cunosc și nu trăiesc după poruncile lui Hristos.

Ce știu majoritatea creștinilor acestei țări despre Evanghelie, Viețile Sfinților, Proloage, Pateric? Când și câți le-au citit ori măcar știu că există ele? Câți din popor cunosc cât de puțin din istoria Bisericii Ortodoxe (Române și Universale) ori au cunoștințe sumare despre Tainele Bisericii? Între grijile casei și obligațiile sociale dintre care prioritar e serviciul, pentru care e alocată cea mai mare parte a zilei, nu mai rămâne loc și pentru alte îndeletniciri; astfel, e firesc ca mult lăudatul „om nou”, produsul acestei societăți, să fie apostat, ateu, departe de orice preocupări creștinești. Dacă astfel stă situația, ce pretenții duhovnicești poate avea duhovnicul față de creștinul căruia, pentru dezlegarea păcatelor, i se încredințează o rânduială creștinească zilnică?

Ce curaj trebuie să aibă preotul față de muncitorul ostentit după o zi de muncă pentru a-i cere să se ostenească puțin pentru Hristos și pentru propriul suflet în metanii, închinăciuni, citiri de psalmi și rugăciuni,

precum Acatiste și Paraclise etc? De rugăciuni pentru suferinzi, flămânzi, săraci, pribegi fără căpătâi, bolnavi, aflați în închisori etc nici nu poate fi vorba! Infailibila societate iubitoare de oameni nu mai are timp (și) pentru om; tehnologia, progresul, bună-starea dimpreună cu toate reformele sociale pentru „o viață mai bună” țin libertatea creștinului în gratii numite „obligații civice”, „prestări de activități sociale”, „servicii publice” etc, adevărate „găuri negre” ce sorb în neștire minute și ani din viața omului și a întregului neam, vlăguindu-l. Uzina, fabrica, șantierul, biroul, adevărate temnițe în care omul petrece zile și nopți sunt mai importante decât propria familie, decât mântuirea, decât Însuși Hristos Dumnezeu: aici își asigură existența muncind, aici petrece cea mai mare parte a zilei, aici glumește, se bucură, se întristează, aici își jertfește anii tinereții și mai bine de jumătate din viață. Aici, la locul de muncă, deprinde creștinul viața fără Hristos în atmosferă propice doar progresului, producției, între mașini și aparate, hale și furnale, birouri și cabinete, spații străine de orice mesaj creștin, departe de învecinarea cu veșnicia. Pe strung, la ghișeu, în oțelărie, printre macarale și poduri rulante, daruri duhovnicești precum: trezvia atenției, gândul la moarte, rugăciunea nerisipită, lacrimile duhovnicești, dorirea celor veșnice, pacea lui Hristos nu pot poposi în inima creștinului. Într-o atare atmosferă, în care singurului ideal este munca, nimeni nu are păcate, nimeni nu se întreabă de păcatele proprii, nimeni nu se căiește de vreun „rău”, fiindcă gândul tuturor e „să facă treabă bună” și „să meargă producția”, fiind vigilenți față de un singur „păcat”: neîndeplinirea „planului”,

întârzierea la locul de muncă, abaterea de la program, încălcarea regulamentului.

Când instruirea, învățătura, cultura anticreștină, agenți ai viitorului Antihrist, baze teoretice ale societății industriale, Îl înlocuiesc pe Hristos, devenind idoli „europeni” ai sufletelor noastre, sfârșind prin a face din muncă, hărnicie, pricepere virtuți publice, daruri „cerești”, pentru care trăim și murim, teologie antihristică prin care societatea ia locul lui Dumnezeu. Societatea – Zeus, „mamă” a gândurilor noastre, Marele Cenzor de conștiințe, se revendică astfel „corect, elegant și legal” ca Mare Stăpân cu drepturi „divine” peste popoare, înlăturând discret pe Hristos dintre oameni, trasând între El și creștini adâncă prăpastie a „drepturilor omului” de a trăi împotriva lui Hristos, de a-I nesocoti Evanghelia și poruncile Bisericii în schimbul acordării prestigiului de „cetățean de onoare”, „exemplu de dăruire civică”, „luptător pentru fericirea omenirii” etc, „virtuți cu care însuși Antihrist va amăgi lumea. Așadar iată cum tandemul obligațiilor și recompenselor sociale face din fiecare slujbaș sclav al binelui obștesc o marionetă la dispoziția poporului democrat, robot pentru care nu există: rai, iad, fericire ori chinuri veșnice; nu există Hristos, ci singurul „bine” prezent și veșnic este „bunăstarea socială”; singurul „rai”, bucurie, fericire, destin unic și ultim al omenirii. De aici, din această mocirlă a competenței, profesionalismului, abnegației pentru bunul mers al societății, ia ființă omul apostat cu psihologie și trăsături antihristice, omul european, care, din prea multă jertfire pentru societatea dorită perfectă, nu mai are timp de Hristos; serviciul, funcția, grijile profesionale îl absorb până într-atât încât nu se roagă, nu

se închină, nu se spovedește, nu poartă grija mântuirii sufletului său, rupe orice legătură cu Dumnezeu. Aceasta e societatea ce-l scoate pe creștin din Biserică, desparte ucenici de duhovnici, făcându-se zid între creștini și Hristos; acesta e antihristicul monstru ce foarfecă zilnic suflete și vieți a milioane de clăcași, porecliți „salariați”, robi ai mării colectivizări antihristice numită „integrare europeană”, Marele Prieten al omului nou, funcționarul european, cândva creștin, acum apostat, iar în viitor discipol-fruntaș, copil de suflet al Marelui Binefăcător al Umanității, integristul tătuc Antihrist al cărui „suflu nou” inspiră, însuflețește și învăluie deja babilonica Europă.

ÎN TRE VIRTUȚILE ERETICILOR ȘI PĂCATELE ORTODOCȘILOR

Astăzi tot mai mulți ortodocși (prin naștere nu prin convingere) reproșează ortodocșilor practicanți și multor slujitori ai Bisericii abateri de la conduită: fățărnicie, snobism, alunecarea în mimetism, automatism funcționăresc, ritualism, etc. acuze ce în parte sunt adevărate. Motive pentru care se îndepărtează de Biserică preferând „protestul” prin dezinteres și ignoranță față de cele duhovnicești ori mai rău orientarea către ereticile „culte” și „confesiuni”.

Așadar sărmanii protestatari între ereziile „morale” și dreapta credință a ortodocșilor „imorali” aleg pe cele dintâi pierzând astfel harul Sf. Botez adică unirea cu Biserica lui Hristos și cea mai înaltă dovadă că încă mai erau ortodocși. Ignorantului dezgustat de păcatele fraților săi ortodocși îi poate Dumnezeu rându-i întoarcere către cele duhovnicești prin boli și necazuri căci având Sf. Botez are și harul lui Hristos, har fără de care „întoarcerea” nu ar fi posibilă; nebotezatului în Biserică, ori apostatului căzut din Ortodoxie încrederea că se află pe calea mântuirii îl lasă fără întoarcerea către dreapta credință.

Sf. Teodor Studitul (+826) precizează: „*Chiar dacă am fi păcătoși în multe, totuși suntem ortodocși și mădulare ale Bisericii Universale*” înțelegând astfel că deși păcătoși totuși nu pierduți ci aflați în dreapta credință, nedespărțiți de Biserică. Sf. Teodosie de la Pecerska (+1073) întărește: „*Numai cel ce trăiește în credința ortodoxă își va mântui sufletul*”. Unora mai concesivi înduioșați de

suferințele lumii, aceste cuvinte li se vor părea lipsite de înțelegere și compasiune, ba chiar inchizitoriale: acestora însă le amintim că însuși Hristos-Dumnezeu avertizează: „Mulți îmi vor zice în vremea aceea (la înfricoșata judecată n.n.): Doamne oare nu în numele Tău am proorocit și nu în numele Tău am scos demoni și nu în numele Tău minuni multe am făcut? Și atunci voi mărturisi lor: Niciodată nu v-am cunoscut pe voi. Depărtați-vă de la Mine cei ce lucrați fărădelegea”. (Matei 7/22,23) Așadar a fi: moral, cinstit, onest, serios, harnic, educat, cult, etc. nu este suficient pentru a te mântui; poți fi: înțelept, spiritual, credincios, religios, mistic, făcător de minuni, înzestrat cu capacități paranormale, etc. dar lipsit fiind de apostolica ortodoxie să nu vezi Raiul.

Iată cum mari personalități ale omenirii numite: genii, savanți, filozofi, iluminați, inițiați, guru, papi, șefi spirituali, etc. lepădând smerenia de a fi simpli și neștiuți ucenici ai lui Hristos prin mijlocirea Bisericii Ortodoxe, singura care sfințește și mântuiește –sunt după cuvântul Evangheliei „călăuze oarbe orbilor” agonisind loruși și celor ce îi urmează osândă veșnică. Aceasta este răsplata bunătății, învățaturii, științei fără Hristos și a oricăror virtuți practicate în afara Bisericii laudate însă de oameni. Sf. Ioan Gură de Aur (+407) spune: „ Nimic nu folosește viața virtuoasă, dacă credința nu este sănătoasă”. Cei intrigați de păcatele ortodocșilor necunoscând dedesubturile luptei duhovnicești, făcând abstracție de existența diavolilor și de puterea lor asupra sufletului păcătuiesc ei înșiși când judecându-i pe credincioși în loc să-i îndrepte prin exemplul vieții lor îi lasă în cele despre care îi judecă; lipsiți fiind ei înșiși de virtuțile ce le pretind, ba mai rău nici la măsura inculpaților.

Acestora le pot fi judecători înșiși „păcătoșii” care deși „murdari” au marele merit că nu-și părăsesc ortodoxia ci conștiinți (unii dintre ei) de „fățarnicia”, „formalismul”, și „ritualismul” lor răbdându-și atât „falimentul” cât și criticile „corecților” nădăjduiesc cu smerenie nu că se vor mântui, ci că vor fi mântuiți prin mila Bisericii; virtute „de sus” prin care mântuirea este posibilă atât pentru păcătoși cât și pentru nepăcătoși nu însă și pentru cei ce părăsesc Biserica atrași de virtuțile fără Hristos ale ereticilor.

Despre cei din urmă, despre apostazi pomeneste Mântuitorul când spune: „Nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui meu celui din ceruri.” (Matei 7,21). Cuvinte ce se potrivesc ereticilor dar care și pe ortodocși îi vor osândi. Atât păcătoși cât și eretici au existat din totdeauna: primii datorită păcatului strămoșesc, al neștiinței și slăbiciunii firii; ceilalți datorită trufiei, părerii de sine și neascultării.

Păcatul aduce smerenie, smerenia supunere iar supunerea față de poruncile Bisericii Lui Hristos izbăvire de păcat și întoarcerea la viață după cuvântul Mântuitorului: „Nu voiesc moartea păcătosului ci să se întoarcă și să fie viu”, cuvânt ce îndeamnă pripiții „scrupuloși” la dobândirea virtuților ce le lipsesc: răbdare față de păcătoșii „ipocriți” până se vor îndrepta și omeneasca compasiune, atât de străină „judecătorilor”. Deseori curata nepăcătuire trupească încununată cu păcătuirea în suflet (poftirea) ascunde în om răutăți nebănuite: trufie, părere de sine, disprețuirea celor neputincioși, împietrirea inimii; păcate ale virtușilor rigoriști care culminează îndepărtarea harului, hulirea dreptei credințe, părăsirea Bisericii, căderea în patimi

rușinoase, ieșire din minți, înfrățirea cu ereticii, deznădejdea și uneori chiar moartea prin sinucidere. Iată cum orgolioasa nepăcătuire este nu doar prea puțin ortodoxă ci chiar călăuză către erezii și pierzanie veșnică. Păziți de aceste primejdii vor fi doar cei ce-și păzesc ei înșiși dreapta credință ortodoxă depărtându-se de întruniri cu ereticii (oricum s-ar numi : catolici, protestanți, etc) întruniri ce au ca pretext „comuniunea” și „pacea” despre care Sfântul Ioan Gură de Aur spune că : *„...nu este aceea care se ține pe saluturile și mesele comune fără rost <...> ci ea (pacea) vine de la unirea duhovnicească”* fapt ce presupune în prealabil aderarea deplină și unanimă la dogmele, canoanele și rânduielile ortodoxe a tuturor „cultelor” și „confesiunilor” și lepădarea în public de propriile erezii. Până atunci: *„De mii de ori este mai bună dezbinarea care se face pentru cuvintele buneii credințe ortodoxe decât pacea, când aceasta este unită cu patimile”* (Sf. Grigore Teologul +389) fiindcă: *„atunci se mărește numele păcii, când nu ne vom împotrivi părerilor sfinților.”* (Sf. Chiril al Alexandriei +444). Păcătoși ori nu să rămânem ortodocși ai Bisericii, iar nu „drepti” înfrățiți cu ereticii „prietenii”, fii ai pierzării.

APOSTAZIA CONTEMPORANĂ - O PRIMEJDIE REALĂ ÎMPOTRIVA ORTODOXIEI

Întâlnești deseori în viață oameni care purtați de valuri încoace și-n colo, îngrijorați doar de bucata de pâine și de confortul familiei își topesc zilele în dulceaga rutină a bucuriei de a exista. Nu-și ostensesc inima cu durerile altora, nu-și un întrebări dezmorțitoare, nu-și frământă sufletul cu tainice zbateri: plutesc inert în toropeala traiului molcom și fără probleme. Ei bine, aceștia sunt creștinii zilelor noastre; creștini de circumstanță; oameni care au devenit creștini prin descendență, iar nu prin asumarea conștientă a ostanelilor sfințitoare în viața personală și socială, atât de proprii adevăratului creștin.

Ne întrebăm oarecum retoric, cuprinși de o adâncă durere a inimii: Oare generațiile veacului nostru nu mai poartă într-însele germeii adevărului, nu-și mai prețuiesc de loc zestre chemării la viața creștină, zestre scump apărută, cu sânge pecetluită de strămoșii noștri? S-a stins oare din firea neamului nostru scânteia sfintelor năzuințe, izbucnirea mucenicească împotriva fărădelegii care ne sfărâmă puterile, cocoțată la tribuna dreptății? Oare românul și-a uitat cu totul vocația sfințeniei, puterile neșovăitoare în lupta cu păcatul? Oare a pierdut cu totul dorința unei alte ordini, alta decât cea impusă tuturor creștinilor din partea mai marilor lumii, cu sprijinul politicii vânzătorilor de neam și țară?

Iată întrebări care ar trebui să zguduie tihna rușinoasă a fiecărui român și a fiecărui creștin, întrebări

care dacă noi nu ni le punem, fiecare în parte: mamă, tată, tânăr, bătrân, țăran, muncitor, intelectual și întreaga suflare, vom pieri ca neam și ca etnie. Sunt întrebări cu care ne vor judeca în fața lui Dumnezeu, atât înaintașii, cât și urmașii noștri, sunt întrebări care, cândva, la judecata neamurilor ne vor acuza că le-am lăsat fără răspuns din cauza sfâșietoarei ignoranțe care ne macină existența.

Poate unii nedumeriți se întrebă: „De fapt, care-s primejdiile, care ne pândesc, cum ne atacă, unde țintesc, unde sfârșesc, etc?”

Primejdiile sunt multiple. Manifestările lor sunt și ele multiple. Unele-s dulci, altele amare. Unele resping, altele atrag, în funcție de formele pe care le îmbracă și de dispoziția fiecăruia în parte de a se lăsa momit. Dar, totuși, cel mai bine le gustă cei care duc viață adevărat creștinească; cei ce „gustă” dramatic din durerile viețuirii creștine; cei care nu cochetează diplomatic cu poruncile aspre ale Evangheliei, ci le împlinesc cu sfânta lor râvnă, și nici nu fac concesii „pietist - ecumeniste” în fața lumii și a năravurilor ei.

Mergând pe firul problemei, cred că cea mai înspăimântătoare primejdie, atât pentru toți creștinii, cât și pentru fiecare în parte, este *apostazia*. Astăzi există mai mult ca oricând o mentalitate și o societate cu o uimitoare predispoziție spre apostazie. Dar ce fel de apostazie? Este ea identică cu apostazia primelor secole creștine, așa cum apare ea din manualele de istorie bisericească și din Viețile Sfinților? Și da, și nu. De ce? DA, pentru că te dezbină tot de Hristos, tot de Biserică, tot de mântuire, folosind parțial aceleași mijloace ca-n vremea marilor apostazi. NU, pentru că apostazia vremurilor noastre, pe

lângă formele clasice, prezintă și unele forme noi, „simpatice”, „binevoitoare”, „umaniste și ocrotitoare”. Vechea apostazie era tiranică, oprimantă, chinuitoare astfel încât îți punea la treabă, împotrivirea, dârzenia, capacitatea de rezistență, de a acționa într-un mod vulgar și vizibil; dându-ți posibilitatea de-a o identifica direct și implicit, de a o contracara. Presiunile fiind de natură externă, torturile vizând distrugerea fizică a creștinului, sufletul își păstra o anumită independență și putere de răzvrătire, ceea ce era, și este, fundamental important pentru un creștin în lupta cu păcatul și cu apostaziile vremii.

Dar astăzi ce se întâmplă? Apostazia omniprezentă ne pândește hojește din fiecare ungher al societății, din fiecare loc de muncă, din fiecare prieten și vecin, chiar și prin casnicii noștri (mamă, tată, frate, soră), pătrunde răbdătoare precum cariul în lemn în mințile noastre, în inimile noastre, în sufletele noastre. Trebuie să știm însă că cei mai feriți de apostazie sunt creștinii care permanent, zilnic, își hrănesc sufletele cu neîmpăcarea cu apucăturile și cu rânduiețile acestei lumi, prin citirea neobosită a Sfintei Evanghelii, a Vieților Sfinților și scrierilor Sfinților Părinți, care dau vigoare și bărbăție sufletului spre a se împotrivi prin înfrânare și nevoință duhului apostaziei.

Având în vedere că apostazia pătrunde în inimile noastre prin trup și prin suflet, pe acestea se cuvine să le păzim. Această păzire creștinii o numesc înfrânare. Ne înfrânăm împotriva fiecărui păcat. Ne folosim de înfrânare împotriva tuturor păcatelor cu care ne ispitește societatea contemporană apostată. Hărțuiala creștinului vremurilor de acum vine din toate direcțiile cu pași de

pisică și cu iuțime de fulger. Nu iartă pe nimeni. Nici pe președinte, nici pe primar, nici pe deputat, nici pe savant, nici pe analfabet, absolut toți sunt încercuiți de păcatele lumii.

Unii vor fi crezând că lepădarea de Hristos e mai iertătoare cu stăpânii Bisericii, că apostazia acesta generală „tremură” și „se dă de ceasul morții” în fața prelaților noștri arhieriei și clerici, și din păcate, unele „cinstite fețe” se cred chiar aproape infailibile în fața rătăcirilor moderne.

Ei bine, nu-i chiar așa. De ce? Fiindcă astăzi, lepădarea sau apostazia a ajuns să ia chiar și chipul lui Hristos, chip pașnic și blând, conciliant și iubitor. Întâlnim acest chip atât în conferințe pan-ortodoxe, cât și în întâlniri și alianțe „de pace”, în fundații și organizații cu caracter ecologist-umanist, cât și în întruniri, mitinguri și dezbateri sociale, politice, umanitare.

Oare acesta să fie într-adevăr chipul lui Hristos? Cu siguranță nu. Oare pentru aceasta s-a întrupat, răstignit și înviat Hristos? Pentru confort, pentru „o pâine mai albă”, pentru un serviciu mai bun, pentru „mărirea salariilor”, pentru „schimbarea nivelului de trai”, pentru „o lume mai bună” și „pace între popoare”?

Oare Hristos s-a răstignit pentru desăvârșirea și prosperitatea omenească a societății și a întregii lumi? Orice drept-credincios (ortodox) știe că nu. Atunci, dacă mă mântuiesc prin bunăstare de ce mai postesc, de ce mă mai înfrânez, de ce să mai mă nevoiesc? Înseamnă că nici dreapta credință nu contează dacă o mai păstrez. Dacă mă mântuiesc prin „progres” și „ordine socială” înseamnă că strămoșii noștri care n-au cunoscut „progresul” nostru și nici „ordinea noastră socială” nu s-

au mântuit, și nici nu se vor mântui. Înseamnă că nici noi, nu ne mântuim, și nici cei de după noi și așa mai departe, pentru că fiecare generație este depășită în aceste „dezvoltări” de generația următoare.

Această „Teologie umanistă” ne învață să alergăm și să ne îmbuibăm cu bunătățile acestui veac care bucură trupul, dar întristează sufletul, căci răpește ortodoxului dorirea și așteptarea vieții veșnice. A fost sesizată și aspru criticată de toți marii Sfinți nevoitori ai Bisericii Ortodoxe (în vremea noastră de Sfinții Teofan Zăvorâtul, Ignatie Briancianinov, Ioan Maximovici, Serafim Rose, Iustin Popovici, Paisie Aghioritul, Arhiepiscopul Averchie Tauchev, Ioan Iacob Hozevitul, etc) cât și de gânditori precum Dostoievski, Leontiev, Rozanov, Soljenițin, etc.

Acest „umanism universal”, la origine catolico-protestant, cu îndepărtate ecouri din lumea Greciei antice (Protagoras: „omul este măsura tuturor lucrurilor”) care-l pune pe om deasupra tuturor lucrurilor, este încurajat și întreținut inconștient de noi toți, iubitori ai simțurilor și aserviți „ societății de consum”.

Ce este această „societate de consum” pentru toți oamenii și mai ales pentru noi ortodocșii secolelor XX - XXI e foarte bine să știm. E societatea care nu precupește nici un efort ca omul să fie un „bun al poporului”, iar poporul un „bun” al elitei conducătoare. E societatea care sacrifică și „absoarbe” pe individ în vidul „demono-crației” absurd și abstract al „pofteilor legiferate”, al „pofteilor constituționale” ocrotite (și ocrotitoare) de masele populare și conducătorii lor.

Trebuie să recunoaștem că omul zilelor noastre, nu face diferența dintre social și moral. Dacă un om

săvârșește un act imoral dar necondamnat constituțional și social, el nu sesizează că a păcătuit ca om creștin în fața lui Dumnezeu, că a călcat porunca lui Hristos, că este în lepădare față de Biserică și față de legile mântuirii; el nu-și sesizează apostazia. Pentru acest om, Dumnezeu este Statul, Dumnezeu este Guvernul, Dumnezeu este Constituția, Dumnezeu este poporul, societatea și legile ei, adică lumea acesta, iar Dumnezeu nu mai este Dumnezeu. Acest soi de om săvârșește păcatul, iar apoi își ia liniștit dejunul, pleacă liniștit la serviciu, se întoarce liniștit acasă, se bucură liniștit de familie fără lăuntrice muștrări și sufletești frământări. E tipul celui care săvârșind păcatul, e vesel, mulțumit, bine dispus că și-a făcut conștiincios „datoria”. E cel care în fața muștrărilor răspunde senin și candid: „am avut ordin”, „nu mi-am făcut decât datoria”, „sunt nevinovat, șeful răspunde”, „eram în misiune” etc.

Acest gen de oameni au fost uneltele ideale ale democrației, comunismului și ale tuturor regimurilor sataniste, acest soi de oameni mișună printre noi și astăzi și tot ei vor fi călăii noștri de mâine. VINOVAȚI NU-S DOAR EI, CI ȘI NOI, PENTRU CĂ SUNTEM UNEORI PILDE DE ASTFEL DE MORAVURI, ALTEORI FAVORIZÂND RĂSPÂNDIREA LOR, CEDÂND ÎN FAȚA PUTERII, A SERVICIULUI, A UNUI PROFIT NEMERITAT, A ȘANTAJULUI, etc.

Toate acestea la un loc, toată nesiguranța, toată ezitarea, toată frica de teama și de dragul lumii sunt fiice ale apostaziei; sunt lepădări de adevăr, lepădări de dreptate, lepădări de curaj, lepădări de mucenicie, lepădări de dragoste pentru sufletul omului, lepădări de neam, lepădări de credință, lepădări de Dumnezeu, lepădări de mântuire, de rai, de veșnicie.

Un mare cuvios al vremii noastre, părintele Paisie Aghioritul, observând toate aceste răni ale societății, numea lumea contemporană „GENERAȚIA NEPĂSĂRII”, adăugând că „Nepăsarea față de Dumnezeu aduce nepăsarea față de toate celelalte.”

Da, într-adevăr, în nepăsarea față de Dumnezeu stă tot dezastrul lumii noastre, toate eșecurile noastre, toată deznădejdea noastră, toată teama de viață și de moarte. Dacă trândăvia și necredința au adus atât nor de nepăsare și amorțeală în sufletele noastre, oare ce va fi cu generațiile viitoare? Nu cumva își vor urî propria viață, oare nu își vor urî strămoșii, adică pe noi și înaintașii noștri, oare nu va fi o lume demonică pe pământ? Vai celor de mâine, și vai nouă celor de azi, că suntem vrăjmașii copiilor, copiilor noștri, suntem vrăjmașii strămoșilor noștri, vrăjmașii mântuirii neamului românesc, vrăjmașii lui Hristos cel răstignit, Care ne mustră cu cuvintele acestea: «Dar voi întreceți măsura părinților voștri! Șerpi, pui de vipere, cum veți scăpa de osânda gheenei?» (Matei 23, 32-33)

ASTĂZI LA MĂNĂSTIRI - TURIȘTI ORI PELERINI ?

Pelerinajul creștin

Întreaga suflare creștină, prin dumnezeiasca înțelepciune și sfântă iconomie e permanent răscolită, îmboldită încă din primele veacuri spre dorirea perpetuă, veșnic însetată de cereștile taine. Aceste scumpe neliniști omul contemporan le scaldă în apele nepăsării, în traiul monoton și molcom, sărac de fapte mari, searbăd și nevolnic, omorător de mântuitoare trudiri. Noi cei de azi care ne revendicăm a fi adevărați creștini, uităm că Mântuitorul Hristos a propovăduit un altfel de creștinism decât acest „creștinism de seră”, mult iubit nouă, zămislind din zbuciumul prigonirilor îndurate, nu creștin „de vitrină”, ci după modelul primilor creștini, apostolii, creștinul purtător de Hristos era creștinul-sărac, creștinul-flămând, creștinul- de lume îngrijorat, creștinul-urgisit, creștinul-pribeag, mâhnit de această lume. Știm foarte bine, măcar unii dintre noi, că Mântuitorul nu s-a învoit, resemnat și complice, cu fărădelegile lumii, nici nu a acceptat „îndulciri” de la oameni pentru a avea o viață tihnită și „confortabilă”, nu s-a zbatut să-și câștige o anume „prestanță”, să-și facă un „rost în viață”. Statornice pravile în această lume a nestatorniciei, rămân pildele Lui de părtășie cu sfintele chinuri îndurate împreună cu cei fără de casă, fără de masă, fără nici o „omenească menire” cu toți „răii” și „antisocialii” neștiutori de principii tăioase ori norme rigide. Da, a băut din paharul amărăciunii cu toți „zoișii”, cu „lichelele” și

„drojdia societății”, oameni care nefiind pecetluiți cu „înalte” și „alese” chemări, slobozi de cărturărească chemare, au dibuit cu inima tainele mântuirii fără cârteală, fără sminteală, fără „înțelepte” reflecții ori „șovăieli precaute” țâșnite din ungherele minții. Ei, lepădăturile lumii, ei, nespălații, dezmoșteniți ai soartei odată cu Apostolii, străini de nodurile încâlcite ale treburilor și nevoilor, au împărțit cu Hristos ocări, umilințe, bațjocuri, lipsuri și nevoi, colindând dosădiți pe coclauri și prin târguri. Cred că aceștia sunt primii oameni care, părăsind toată trufia pământească, purtați de Duhul, au purces pe căi neumbrate să „apostolească” pe meleaguri păgâne, vestind nesmintit Adevărul. Ei au pus temeliiile viitorilor pelerini, nebunilor mistici, iubitorilor de slobodă viețuire, lepădând straiul strâmt al nevoilor vieții și al grijilor lumii. Ei sunt cei care, uitând de metehnele firii, cuprinși de „smintită” râvnă, au ales acea „bogăție” pe care fricosul bogat o disprețuise: veșnica nemurire lipsită de griji. Iată „ispita” de care sunt învinși, odată cu bogatul mai sus pomenit, toți bogății acestei lumi: „mergi, vinde tot ce ai, dă averea ta săracilor și vei avea comoară în cer și apoi, luând crucea vino și urmează Mie”. (Marcu 10,21)

Bogăția lumii e bine să știm că e una din marile ispite ale tuturor vremurilor care îl duce pe creștin (uneori vădit) inconștient la o perpetuă apostazie. Bogățiile acestei lumi îi încătușează creștinului superficial libertatea de a mărturisi, clătinându-i sufletul între cer și pământ, și tot bogăția a fost una din cele trei ispite, „probe de foc”, cu care a fost încercat Mântuitorul pe muntele Carantania. Da, iubirea de arginți este una din cele mai primejdioase patimi pentru creștinul care alege

viața de pelerin. De această nemiloasă ispită pelerinii tuturor religiilor, dar mai ales pelerinii creștini, de-a lungul istoriei, s-au lipsit prin dramatice chinuri îndurând aspre nevoi de suflet sfințitoare în lupta cu viclenele duhuri.

„Pelerinii” contemporani

Acum, după ce cititorul, prin cuvintele de mai sus este măcar succint pus în temă în privința originilor istorice ale pelerinajului și, în mod deosebit, cu primele forme de pelerinaj creștin, vom prezenta cât mai fidel pelerinajul și pelerinul creștin, așa cum se descoperă în lumea noastră contemporană totalitară, atee și ignorantă, fudulă și superficială. În primul rând ținem să subliniem faptul că sunt numiți impropriu „pelerini” cei care se „ostenesc” să ne viziteze istoricele vetre monahale: mănăstirile. De ce? Pentru faptul că atitudinea, „scopul” cât și vestimentația îi trădează pe cei mai sus pomeniți ca fiind binecunoscuta specie din „fauna plimbăreților”-turistul. Ce este turistul? Este cel ce se plimbă prin Ortodoxie, „încântat de sine” ca „Vodă prin lobodă”, confundând mediul bisericesc cu o splendidă „experiență spirituală”. Turistul este acel „burghez fudul” cu pretenții de intelectual rafinat, iubitor de „subțirimi culturale”, rătăcind impetuos plin de o „gravă importanță” în sobrietatea ctitoriilor voevodale privind absent, rece, distant, ușor disprețuitor la necioplitele gazde, tineri pletoși și bărboși, fremătând încoace și încolo, mânați de nevoile zilei. Dacă ar fi doar atât, ar fi bine, dar diversitatea „speciei” e mult mai complexă. Îi vezi pe unii făcând printre straturi adevărate slalomuri,

pe alei îndrăznețe „maratonuri”, pe alții râzând zgomotos, perorând strident, fără pic de jenă, copii țopăind încoace și încolo, fluierând, îmbrâncindu-se vesel, înhăitați în fel de fel de hârjoane, cu părinții unii din ei tăifăsuind liniștiți pe alături, pășind „senini”, „calmi”, „fără probleme”, neafecțați de vacarmul propriilor odrasle, deoarece „așa sunt ei”, „sunt mici și neștiutori”, „sunt nevinovați”, „doar și noi am fost copii”, etc. Grav nu e atât că acești oameni sunt cu asemenea „maniere” ci faptul că, fiind lipsiți de o minimă etică (creștinească, nici atât), săvârșesc toate acestea în mănăstiri scuzându-se „candid” și „legitim” cu expresii precum: „am plătit”, „nu am știut”, „să nu fim absurzi”, etc., atunci când sunt muștrați și chestionați. Aceștia însă, noi le spunem: chiar dacă „ai plătit”, bătăria, lipsa de elementare norme creștine, impertinența și agresivitatea verbală nu se pot justifica cu astfel de „scuză” mai ales într-un mediu unde atitudinea duhovnicească nu poate fi trecută cu vederea. „N-am știut”, „să nu fim absurzi” sunt scuze puerile și copilărești nedemne de un adevărat creștin pentru că aceste scuze nu rezolvă nimic, nu salvează în nici un fel problema, nu te „educă” absolut deloc, ba dimpotrivă. Cine te-a oprit „să știi”? Cine ți-a spus că „neștiința” e o virtute, că nu-i nevoie „să știi”? Cât despre „absurditate” e bine să știm că, precum noi suntem considerați acum, la fel și Hristos și apostolii și proorocii și mucenicii, cu tot alaiul sfinților au fost considerați „absurzi” din totdeauna și așa va fi până la sfârșitul veacurilor căci lumea trăiește în minciună și înșelare și, bineînțeles, tot astfel și gândește. Da, astăzi, într-adevăr, turiștii, „fiarele Ortodoxiei” aduc mari prejudicii viețuirii monahale.

Răspândesc în mănăstiri duh nou de lux și confort, poluează fonic liniștea codrilor noștri și văile mănăstirilor cu instrumente muzicale, alarme, claxoane, casetofoane, radiouri, etc. încalcând fără scrupule, dornici de aventuri nesătute, rânduielile statornicite de veacuri în obștile monahale. Peste tot, în poieni și izvoare, pe râuri și dealuri, prin desişuri și luminişuri, zac aruncate în neştire pungii, etichete, ambalaje și sticle, urme ale „civilizației” marilor orașe, mărturii ale „conștiinței creștine”, „barbarie modernă”, în lumea de basm a falnicilor codri. Oare acesta să fie mesajul lumii către noi, oare acesta este chipul creștinismului dătător de viață, oare aceasta să fie destinația mănăstirilor noastre: coșuri de gunoi pentru mizeriile lumii? Căci ce poți spune când, cu impudică îndrăzneală se încalcă sobrietatea specific monahală, viețuirea ascunsă și austeră întru osteneala duhului de cei ce nu deosebesc mănăstirile de stațiuni balneo-climaterice, parcuri de agrement, confundând mănăstirile cu mari „edificii de cultură și civilizație”? Îmbrăcați în tricouri multicolore (sigur îmbrăcați?), cu forme ostentativ dezgolite, cu țigara ostentativ fumegând în colțul gurii, ori mestecând plictisiți și „importanti” chewing-gum, țăcănind în stânga și dreapta cu blitzuri, prosperi și distrați, aceștia sunt „pelerinii” vremii.

Lipsiți de evlavie, penibil de serbezi în vorbe, stângaci închinându-se în grabă, sec privind la icoane ori miopi cu o tâmpă uimire, încremeniți precum „pigmeul în fața statuii” ei sunt mostre ale omului „nou”, înțârcuit în definiții pompoase, străini de realitățile veșnice, tributar raționamentului scolastic ucigător de suflet. Femei cu „libere concepții”, deocheat aranjate, doldora de podoabe, strident „împănate” cu toate culorile

curcubeului, cu chipuri de plastic, dezgustător „smălțuite”, greu „aromind” a parfum de-ți taie suflarea, trec porțile mănăstirilor cu aerul că „totu-i normal”, că „așa e viața”, „n-ai ce-i face”, fără cât de ușoare mijiri de rușine, inconștiente de faptul că în mănăstiri e „altfel”, că acolo guvernează o anumită strictețe, cu mari eforturi păstrată, proprie cinului monahal. Pentru monahul vremii noastre poate că aceasta e una din cele mai mari „torturi” - faptul că propria sa generozitate îl pierde, că îngăduința sa față de oameni este răsplătită cu încălcarea legilor monahale de către aceștia. Adică venirea nestăvilită a mirenilor în mănăstiri schimbă viața monahului, slăbesc sufletul lui în lupta cu partea văzută a lumii, făcându-l nevolnic. Datorită acestei situații, monahul nu ajunge la lupta duhovnicească ci rămâne într-o luptă trupească, ducând o luptă „profană”, „păgână”, nereușind să pășească peste pragul văzut al virtuților. Cele mai sus menționate sunt „roade” ale laicizării monahismului iar nu ale lumii „îmbisericite” așa cum ar fi trebuit să fie. Deci iată că astăzi lumea schimbă pe monah, iar nu monahul pe oameni. Și acest mare neajuns vine din faptul că mireanul, turistul vine în mănăstire cu un anume „aer” de „stăpân”, de „mântuitor” al celor lipsiți și umili, vine hotărât să-ți „ofere”, să-ți „cumpere” liniștea și negrija cu un pomelnic, să-ți vândă totul din mofturile lumii, aspecte pe care monahul, bineînțeles nu le sesizează în goana sa după huzur. Căci, cinstit vorbind, când turismul devine sursă de permanent profit pentru o mănăstire, obștea acelei mănăstiri se dezvăță a lupta pentru existență, monahul ocolește munca „grea”, munca țăranului și a călugărului de demult, nu-și mai câștigă pâinea prin

osteneala brațelor sale, ci preferă să presteze o activitate strict legată de „avantaj fără efort”, devenind „angajat al poporului”, stând la dispoziția turistului precum hangiul așteptându-și „mușteriii”. Acesta poate fi numit fără nici un dubiu „monahul-mercenar” fiind, totodată, modelul cel mai preferat și apreciat atât de turiști, pentru că face „treabă bună”, că e „descurcăreț”, „isteț” și „ager” la „chilipiruri” cât și de mai-marii mănăstirilor și prelații bisericii care îl recomandă drept „chip de desăvârșire” pentru deosebita și marea lui „ascultare”. E monahul cel mai departe de adevăratul monahism dintre toate „rasele” de monahi „cumiți” care-s bucuroși de prosperitatea vremii, trăind în dulcea viețuire tihnită a „monahului-nabab”, lipsit de „drame” și mântuitoare „frisoane”. Dar revenind la atitudinea ignorantă a turiștilor „noștri” adăugăm și acestea: lipsiți de o minimă înțelegere a comportamentului în biserică îi vezi pe unii cum se îmbrâncesc agitați, dând năvală „ca la meci”, grăbiți și sălbatec pentru un pomelnic, o lumânare, o iconiță, etc. și toată această îmbulzeală are loc în timpul dumnezeieștilor slujbe. Ne întrebăm cu firească „uimire”: cât înțeleg ei din slujbe? Cât prețuiesc ei liniștea celor din jur? Câtă bună-cuviință au dumnealor atunci când în „mare viteză”, „mâzgălind” neglijent în aer niște „semne stâlcite”, „jumătăți de cruci”(batjocura dracilor), tropăie zgomotos, scot din bagaje pungi foșnitoare, se plimbă neliniștiți gesticulând haotic în toate direcțiile „posibile”, aleargă nestăpânit „dezlănțuiți” la toate icoanele, înfierbântați de o „stranie” „râvnă”? Oare nu această dezordine a înfierat-o Hristos când a biciuit pe zarafi și pe negustori în templu, răsturnându-le tarabele? Oare am uitat noi cuvântul apostolului care zice: „Hristos ieri, azi

și în veac este același”? Căci astăzi Hristos de ar fi din nou printre oameni, în chip văzut, cred că și pe noi ne-ar biciui cu aceeași „sfântă mânie” ca și în acele vremuri. În primul rând pe noi, mai marii bisericii care, de dragul socotelilor omenești, din „sfiala” cea rușinoasă față de oameni nu mai povățuim poporul, iar apoi pe norod ar pedepsi Hristos căci trândăvia duhovnicească în care se complace, mândria „noilor concepții” îl face surd la muștrările Bisericii, purtându-se îndrăzneț și nerușinat cu puținii clerici ce-și mai fac datoria prin muștrări, înfricoșări și cuvenite „pedepse”. Nici Botezătorul Ioan nu cred că ar fi mai încântat de „năravurile” creștinilor vremii, nici de „turisticele” deprinderi cu nuanțe de bălci răspândite-n biserici și-n mult încercata ortodoxie, el care a vorbit drept, fără înconjur în fața mulțimii, ridicând glas împotriva tuturor fărădelegilor săvârșite nu doar de popor, ci chiar de însuși Irod, stăpânul Galileii. Da, au muștrat și apostolii, în frunte cu marele Pavel, pe stăpâni și pe robi, pe femei, pe văduve, pe bărbați, pe părinți și copii, etc. Muștrăm și noi toate relele înconjurătoare după îndemnul apostolic: „...dojeniți pe cei fără de rânduială...”(Tesaloniceni I, 5, 14) și „Propovăduiește cuvântul, stăruiește cu timp și fără timp, muștră, ceartă, îndeamnă, cu toată îndelunga răbdare și învățătura.”(Timotei II, 4, 2?) și iarăși: (pe cei necredincioși, răzvrățiți și neascultători) „...muștră-i cu asprime, ca să fie sănătoși în credință”(Tit 1,13). Deci iată „leacurile” ce lipsesc din Biserică astăzi, mai mult ca oricând, acum când îndrăzneala oamenilor nu are margini, când omul „corectează” Biserica, iar nu invers, acum când clerul se luptă mai mult pentru ambiții personale, iar poporul e lipsit de călăuzitori încercați,

bărbați fără teamă și ezitări, când rânduielile Bisericii sunt de toți încălțate „de la Vlădică până la opincă” datorită preocupărilor deșarte și a dorinței de „traibun”, acum când sectele, ereziile, guvernele și politicienii pregătesc Bisericii un viitor sumbru. E bine ca slujitorii sfintelor altare să nu-și rateze menirea, să-i învețe pe creștini tainele credinței, să le explice ce înseamnă în Biserică slujbele, care-i rolul lor în orașe, în sate, în familie, de ce și cum să se roage omul, cum să postească, cum să se spovedească, ce înseamnă a merge constant la biserică, cum să se îmbrace și cum să stea omul la slujbe, cum și de ce ne închinăm, ce înseamnă și cum se fac parastasele, pomelnicele (la vii și la adormiți), cum să se poarte creștinii în mănăstiri. Căci tocmai aceste „mici neștiințe” crează probleme creștinilor, mănăstirilor și întregii ortodoxii contemporane. La fel și părinții, când vin la mănăstiri, să facă un „instructaj” în prealabil copiilor lor, ca să nu fie povară nici unii, nici alții obștilor monahale.

Dacă cele mai sus pomenite nu le are, nu le cinstește și nu le iubește creștinul, degeaba face mii de donații, mari ctitorii, etc., toate acestea rămân doar „boierii electorale”. Cu asemenea „amăgiri” nu ne deosebim prea mult de oricare „păgân miliardar” ori „magnat american” care „zidește”, „construiește”, „investește” și se afirmă, rămânând însă același păgân, ateu, iubitor de mită, corupție, afaceri necurate, fumător, bețiv, curvar, etc. Biserica are nevoie nu de „boieria” boierilor - a politicienilor, a patronilor, etc. - ci de viețuirea lor după poruncile lui Hristos, după cuvintele Evangheliei. Aceasta așteaptă Biserica de la ei și de la noi: un suflet curat, un suflet ortodox, o viață neprihănită, o

viețuire „mai” creștină, care să-l deosebească pe ortodox de mincinoasa „ortodoxie” a celor din jur. Încheiem aceste cuvinte cu îndemnul marelui Pavel: „DREPT ACEEA NU FIȚI FĂRĂ DE MINTE, CI ÎNȚELEGEȚI CARE ESTE VOIA DOMNULUI” (Efeseni 5, 17).

TÂNĂRUL MONAH - „RUȘINEA FAMILIEI”

Vezi uneori, când treci pe stradă, ori stând liniștit într-o stație cum priviri curioase, speriate, contrariate, alunecând pieziș, te spionează minuțios, cu superstițioasă rezervă ori „superioară” ignoranță, vrând parcă să-ți „ghicească” „tiparul”, „categoria”, „breasla” din care faci parte în această lume. Vor să te „identifice”. Să te așeze într-un „standard” „sigur”, „cuminte”, „obișnuit” și „normal”. Pentru această lume. Pentru „pacea” ei. Pentru „liniștea” și „fericirea” poporului. Da, reprezinți o „amenințare”, stârnești bănuieli. Păi, cum altfel? Când toți în jurul tău sunt „aranjați”, „ferchezuiți”, debordând o adâncă „înțelegere” a vremii, tu ești „altfel”, ești „diferit”, deosebindu-te de „spiritul majoritar”, „te ții deștept”, nevrând să intri „în rândul lumii”. Da, aceasta este marea noastră neobrăzare, începând cu Hristos, continuând cu noi cei de azi și sfârșind doar la apusul veacurilor: să nu fim „ca lumea”. Căci ce e lumea? O mare a plăcerilor în care, odată scufundat, te îneci în veșnica moarte a nepăsării generale egal „distribuită” tuturor „candidaților” la deșertăciune. Da, când toți cei din jur gândesc „comunitar”, iubesc „comunitar”, urăsc „comunitar”, păcătuiesc „comunitar” și toate le fac în comun, monahul, în chip „dezbinător”, se abține, se împotrivește, nu participă „smerit” și „supus” la „năravurile” vremii, stârnind oprobriul public. Căci așa zic unii: de ce „porți barbă”? De ce haine lungi și cernite? De ce încuiat în sihăstrie, când lumea e „atât de frumoasă”? Dar totuși, zâmbind ironic, „confidențial”, îți

fac din ochi „înțelegători”, zicându-ți: ei, „las' că știm noi”, „te înțelegem”, etc., șoptindu-ți încurajator că „mai sunt șanse” că fiind încă „băiat tânăr”, „frumos” și „simpatic”, poți lua totul „de la capăt”, uitând tot ce a fost, că doar nu vei sta o viață la mănăstire, ci trebuie să-ți faci și tu un viitor, că vezi tu, „timpul trece” și „e păcat”...

Oameni cu asemenea mentalitate, atât de „curajoși” și „optimiști” trăiesc printre noi, ne sunt prieteni, vecini, rude, etc. și după asemenea concepții se cred „ortodocși” (adică drept-credincioși), nebănuind că un adevărat drept-credincios gândește altfel decât ei. E bine ca toată lumea să înțeleagă că în mănăstiri intră cei ce nu pot fi mulțumiți cu „dulcegăriile lumii”, adică acei „nesătui de viață”, cei care, mânați de imboldul inimii, „nebuni după Dumnezeu”, nu pot fi mângâiați de limitele vieții, ci pe toate le „calcă” pentru „nebunia” lor. Deci iată că nu lipsurile, nu „sentimentale decepții” ori „complexe de personalitate”, nici „incapacitatea de adaptare” sau cine știe ce tainice „refulări” determină pe tânăr să intre în monahism. Nimic din toate acestea. Ci acel „ceva” fără nume, acel dor lăuntric, sfâșietor și „nebun”, acea zvârcolire a sufletului viteaz, doar acestea sunt cauzele „nebiei” copilului nostru.

Căci astăzi, mai mult ca oricând, în societatea „noastră”, demonic organizată, nimeni nu admite, împăcat și senin, plecarea propriului fiu la mănăstire ci toți sunt cuprinși de o înverșunată revoltă pentru asemenea „îndrăzneală”. Părinții își blestemă „odrasla”, frații se străduiesc să-l „salveze”, rudele propun să fie grabnic internat „la psihiatrie”, prietenii îl ironizează zeflemitor, socotindu-l „iremediabil pierdut”, vecinii,

profesorii și toți cei ce îl cunosc pe acest „vinovat” de tot „necazul” familiei, „îl plâng”, „îl scuză”, „îl acuză” șoptindu-i de „frumusețile lumii”, iar dacă acesta nu renunță la „himerele sale” atunci tot grav și îngrijorați îl înfierează cu aspre cuvinte numindu-l: „om fără inimă”, „îngust la minte”, nerecunoscător, egoist, obsedat doar de propria fericire, etc. și scârbindu-se ca de o „ciumă”, se hotărăsc „să-i uite” numele și amintirea. Dar, mai presus de toate, sunt surprinși cum de acest „monstru” fără milă a putu rămâne „nesimțitor” la lacrimile părinților care „l-au crescut”, „l-au îngrijit”, etc. iar el, „nerecunoscător”, pleacă la mănăstire lăsându-i „fără sprijin la bătrânețe”. Ei bine, ne întrebăm noi: oare acești oameni nu știu că Cel ce a făcut cerul și pământul a păzit și tinerețea părinților „necăjiți” și tot El va păzi și bătrânețea lor? Nu știu ei că dacă Dumnezeu, ca Cel ce are drept de viață și de moarte asupra tuturor făpturilor, are drept și asupra copilului lor și deci îl ia pentru Sine la mănăstire, fără a putea fi judecat ori întreat? Nu știu toți aceștia că numai dragostea pentru Dumnezeu e mântuitoare și deci pe primul loc în sufletul copilului, iar dragostea de părinți poate fi uneori chiar primejdioasă pentru copii (mai ales când astăzi exemplul celor mari lasă de dorit). Căci numai Dumnezeu nu greșește, pe când părinții, fiind și ei oameni, sunt supuși poftelor omenești deci, uneori, „sminteală” pentru cei mici.

Da, orice conflicte între părinți și copii, când ultimii pleacă la mănăstire, apare din faptul că primii și-au „socotit” viitorul „mângâiat”, asigurat doar de omenești ocrotiri, iar nu de Dumnezeu. În tulburarea lor, părinții, arată multă apostazie și puținătate sufletească căci tremură biruiți de păgâna frică. Ei nu înțeleg că peste

toți veghează Dumnezeu, nu doar de la naștere și până la moarte, ci din veac și până în veac. Da, dragostea lor de copii nu e totdeauna plăcută lui Dumnezeu pentru că e o dragoste posesivă, omenească, prin care copilul devine „monopol” al părinților, nefiind dăruit lui Dumnezeu. Să ne închipuim că și Dumnezeu-Tatăl, din „milă” și „dragoste” de Sine, n-ar fi lăsat pe Fiul să urce pe cruce pentru a nu i se întâmpla „ceva rău”. Oare cine ar mai fi adormit dintre pământenii cu nădejdea învierii, oare cine ar mai învia dintre noi, cum ne-am mai bucura noi de sărbătorile creștine? Căci temelii ale celor mai sus pomenite e răstignirea lui Hristos pe care o repetă fiecare monah în parte și fiecare creștin, totodată. Acestea să le afle părinții noștri îngrijorați doar de soarta lor în această lume, acestea să-i rușineze în cugetele lor. Căci precum Hristos a luat crucea fără „jelanie”, fără „smiorcăieli”, fără „tânguiri” și fără „tremurături”, la fel și „scumpele” și „dulcile” lor odrasle se cuvine a lua crucea viețuirii monahale fără nici un fel de „mofturi” și „fasoane” din partea părinților lor. Iar dacă Dumnezeu-Tatăl n-a împiedicat pe Hristos să se răstignească, nu L-a „corcolit”, nici „muștrat”, socotindu-L cumva „Fiu fără inimă”, „răzvrătit”, „iremediabil pierdut” ori „bolnav mintal” pentru că merge la „moarte rușinoasă” (răstignit precum tâlharii), nici părinții și toți ceilalți să nu-și mai împiedice fiii de a urma viețuirea monahală, să nu-i mai hulească pentru alegerea lor. Da, e o mare cinste pentru familie când un copil pleacă la mănăstire. De ce? Pentru că acest „copil” e mai viteaz decât toți „maturii” la un loc. Nu „tremură” nici pentru gospodărie, nici pentru funcție, nici pentru salariu, nici pentru „vorbele lumii”, nici pentru „traiful bun de acasă”, temei care pentru toți cei

din jur îi paralizează, îi „leagă” de mâini și de picioare. Da, spunem toate acestea pentru că toți „cei mari”, în îngâmfarea și închipuirea lor, dându-l pe Dumnezeu deoparte, neglijând menirea fiecăruia preștiută de El mai înainte de veacuri, își propun ca să-i facă pe „cei mici” „oameni mari”, adică le pregătesc o viață după voile și poftele lumii, o viață întru toate lumească.

Societatea duce lipsă de sfinți. Oamenii nu știu aceasta și nici nu-i interesează. Câți părinți s-au gândit să-și „facă” în viață copiii sfinți? Cât s-au gândit să-i „facă” mucenici? Să-i facă monahi, cuvioși, mari căpetenii duhovnicești? Întâlnim astfel de părinți citind viețile celor de demult sfinți ai noștri. Da, pentru a forma călăuzitori duhovnicești, trebuie ca tu însuși, ca părinte, să fii călăuzitor duhovnicesc. Dar astăzi, însă, părinții noștri trupești au pierdut ei înșiși calea spre mântuire pierzând astfel posibilitatea de a ne-o arăta nouă. Da, astăzi, ei pregătesc fiilor lor o pâine pentru viață. De parcă menirea copiilor lor pe pământ ar fi să mănânce bine, parcă s-ar naște ca să „se sature”.

Ne uimim și ne rușinăm de „dragostea” părinților noștri când ea ne făgăduiește „deplină îmbuibare”, când această „dragoste” alintă patimile noastre și e potrivnică chemării noastre: mântuirea. Dar mântuirea se câștigă cu suferință, cu necaz, cu trudă și obidă, cu răstignirea zilnică pe crucea necazurilor, virtuți de care fug atât părinții cât și noi învățați de ei, spre a ne „corcoli”, pofind o „pâine mai albă”, fără mari osteneli dobândită ci, dimpotrivă, comod și fără probleme.

Într-o lume a pornografiei, a delicvenței și corupției, a politicianismului de nație omorător, într-o lume a nesiguranței crescânde, aceste îngrijorări mai sus

pomenite, aceste „alarme” sunt socotite astăzi drept „idealuri poetice”, „visuri de adolescent”, etc., aspecte fără importanță peste care omul cotidian, prins în mrejele grijilor proprii, trece senin, împăcat, resemnat, fără remușcări.

Dar, totuși, revenind la subiectul inițial, ne întrebăm retoric: ce ar fi fost monahismul românesc în trecut dacă lumea, părinții, familia trecutelor generații de monahi ar fi gândit ca părinții noștri de astăzi? Dacă poporul nu ar fi înțeles menirea monahilor? Ar mai fi strălucit în calendarul neamului memoria marilor sfinți precum Daniil Sihastrul, Nicodim de la Tismana, Ghelasie de la Râmeș, Antonie de la Iezerul, Calinic de la Cernica, cuvioasa Teodora de la Sihla, etc., soli plecați în împărăția luminilor pentru a ne arvuni veșnica fericire? Dacă acești sfinți ar fi trăit acum, în vremea noastră, dacă ei s-ar fi confruntat în familiile lor cu același dezgust față de Ortodoxie cu care noi înșine ne-am confruntat, dacă ai lor părinți le-ar fi „trasat” sarcini precise în spiritul timpului: „te fac mecanic, te fac șofer, inginer, savant, explorator, scafandru, alpinist, etc.”, încurcându-le drumul sfințeniei, ar mai fi fost cinstiți în lume ca sfinți, ca pătimitori pentru poruncile Evangheliei, ca modele de mântuire? Bineînțeles că nu. Căci trebuie să conștientizăm că și-au sfințit viețuirea nu într-o lumești ranguri și ocupații, ci luând calea mănăstirilor pe care atât de mult le detestăm.

Da, îi atenționăm pe părinți că sfințenia, lupta într-o desăvârșire își are legile și asprimile ei altfel decât legile și asprimile lumii și dacă sfinții mai sus pomeniți au făcut mari sacrificii este înțelegerea noastră, pentru a fi recunoscuți și iubiți ca sfinți, ei bine, aceleași rânduieli

și „sminteli”, aceleași „nebunești” fapte care-i intrigă pe părinți și pe toți cei din jur, sunt și rămân legi neschimbate ale sfințeniei, ale mântuirii.

Pentru că nu fiind absorbit de nevoile zilnice te mântuiești. Nu stând „la o cafea” cu „amicii” ori practicând „aerobică” înfrunți necazurile de suflet sfințitoare. Nu jucând table în parc ori robingo te numești creștin. Nu hoinărind prin bazar ori plimbând „dogul” ești mâhnit de nevoile duhovnicești ale lumii. Nu completând rebusul, „pufăind” plictisit o țigară ori vizionând, îndârjit și aprins, la TV „marea finală”, faci voia lui Dumnezeu. Da, acestea arată un suflet surd și mort la chemarea firii omenești spre mântuire, acestora le lipsește, din fire, vitejia monahului. Nu pot fi atrași la înalta lui viețuire (doar cu rare excepții) și din nefericire nu reprezintă în fața părinților lor „rușinea familiei”, nu ei sunt cei „cu probleme” ci, dimpotrivă, „năravurile” lor sunt etichetate ca obișnuințe firești ale lumii de azi, ca fapte ce nu impietează deloc calitatea de creștin, iar ceilalți copii, cumiți și hotărâți în calea cea bună, preocupați de mântuire, supărați pe păcatele lumii, atrași de feciorelnica chemare - monahismul, aceștia sunt deci, considerați de ai lor părinți, „dezonoarea neamului”, „rușinea familiei”, „extremiști și habotnici”, „învechiți în concepții”, „decăzuți”, „pierde-vară”, „buni-de-nimic”, „paraziți ai familiei”, etc. Da, aceștia sunt „stigmatizații”, acești mari „paria” în căminul lor, izgoniți din conștiința familiei, da, ei se roagă pentru mântuirea lor și a celor din lume, ei se roagă pentru mântuirea adormiților înaintași, pentru mântuirea celor ce „n-au timp” să se roage, preocupați doar de a „gusta” netulburați din bucuriile vieții (viteji întru poftele lor), se roagă pentru

cei bolnavi și lipsiți, pentru cei asupriți de războaie și toate tulburările lumii. Da, ei sunt „neisprăviți” lumii care, stârnind zâmbete și dispreț, uneori printre „oameni”, ironizați cu subtile aluzii, ținte ale unor bancuri murdare și „zeflemele de bâlci”, ei adresează tuturor „vitejilor” și „isteților” de pretutindeni această chemare: cine-i „tare” să vină alături de noi, toți acei de pe margini, „fără de teamă” bărbați „încercați” și „răzbătători”, dând „pronosticuri grele” asupra noastră, plini de sine și de „putere”, îi așteptăm să îngroașe rândurile noastre, ale monahilor, ale celor „slabi și neisprăviți”, cu nădejdea că văzându-le „destoinicia” vom fi și noi „mai bărbați”.

SĂRBĂTOAREA SATANEI PENTRU FIICELE DIAVOLULUI - BUCURII DEGENERATE PENTRU SUFLETE MOARTE

LIBERTATEA din anul acesta ne anunță că în perioada 1-8 martie vor sosi în România ortodoxă fiii satanei: "Chippendales", maeștrii curviei, onaniști de prestigiu internațional.

Cum să interpretăm acest act de "cultură" contemporană? Ofrandă adusă lui Dumnezeu pentru a ne binecuvînta noul an, din partea unui neam înnebunit de dulcele Sodomei și Gomorei? Recunoștință națională închinată lui Hristos, pentru că încă ne mai rabdă, ferindu-ne cu milostivirea Lui de încercările Serbiei? Prin os de mulțumire adusă Răstignitului pentru faptul că încă trăim? Nimic din toate acestea nu se potrivește "evenimentului". Noi o să-l numim "sărbătoarea satanei". Căci, într-adevăr, patronul și organizatorul orgiei masculine cu public feminin este chiar tatăl întunericului. Brutele dezbrăcate sînt doar nada patimilor ce colcăie în momîile hămesite.

Jurnalul citat prezintă reîntoarcerea la noi a acestor clone umanoide ca pe o performanță cosmică, numind-o extaziat "bucuria româncelor". Socotim această nechibzuită infamie drept hulă fără margini la adresa bunicilor, mamelor, soțiilor și fiicelor neamului ortodox-românesc. Cei ce rostesc astfel de blasfemii nu cunosc nici viețuirea tradițională a femeii românce, nici deosebirea

dintre omul încreștinat prin botez și nebotezatul care se laudă cu trupul și cu cele ale trupului. Bucuria femeii românce de odinioară era bucuria curată, nepătimașă a vieții cumpănite între grijile sufletului și grijile vieții. De-a lungul istoriei, cu simplitatea și răbdarea lor, mamele și bunicile au ținut vie în satul și familia tradițională dreapta-credință a Bisericii, punându-și sufletul pentru nevoile casei atunci când bărbații erau la țarină ori la oaste. Nu, femeia româncă nu s-a reconfortat vizionând spectacole de teatru și telenovele, participând la conferințe, demonstrații, colocvii și simpozioane, ori poate militând pentru emancipare. Emanciparea ei era biserica; bucuria ei - Hristos; filosofia ei - dreapta credință, păzită cu sfințenie, prin jertfe. Dacă astăzi parte din femeile acestui pământ românesc preferă delicii erotice la vedere și oficializate, ei bine, aceste creaturi cu gusturi morbide nu sînt reprezentative pentru neam, ci căzături, pleavă și fiice ale satanei. Căci român numim noi pe cel ce nu hulește poruncile lui Hristos, lăsate Bisericii, iar nu pe cel ce, născut după trup român, trăiește ca un păgîn. Mă întreb: Care-i starea bărbaților care știu că soțiile lor le-au dat pauză, pentru că-s ocupate cu "vizionările"? Cum își justifică "plimbarea vinovată" cea care se întoarce în familie? Mai este ea mamă cu suflet curat? Își mai privește copiii în ochi? Va avea ea liniștea de odinioară, ca atunci cînd era nepătată? Mai păstrează această femeie feciorelnicia firii, care o face să fie auzită de Dumnezeu cînd strigă în necazuri? Întrebări pe care, de și le-ar pune, soții ar dobîndi multă pace înainte de a consimți la păcat. S-ar evita astfel viitoare conflicte și eventuale divorțuri. Iar copiii s-ar bucura de împreună-viețuire cu ambii părinți.

Vinovați de apariția în zonă a maimuțoilor erotici sînt cei ce patronează această desfrînare publică, oameni pe care-i întrebăm: Cui slujesc aceste programe? Elevează aceste mizerii pe român? În ce fel salvează ele poporul din criza actuală? Ce legătură au ele cu firea și trecutul poporului nostru? Fortifică moral pe români pentru lupta cu viața? Sînt aceste manifestări plăcute lui Dumnezeu? Sfinții, bătrînii și marile personalități ale neamului au practicat astfel de orgii? Nu pentru aceste scabroase hidoșenii au luptat strămoșii la Posada și Rovine, nu pentru zbîntuieli porcoase au căzut viteji la Giurgiu și Vidin, nu pentru sodomiți băloși și-au dat viața la Baia și Podu-Înalt sau la Călugăreni oștenii bărbați. Jertfele strămoșilor ne acuză, ei ne vor judeca în ziua cea mare. Ei, care au adormit pentru Hristos, pentru ca neamul acesta să nu se înece în poftă și în robie, ci să poarte drept crucea suferinței, cu credință și osteneală, pînă la ceasul din urmă.

Nu avem dreptul să călcăm în picioare jertfele lor, de dragul poftelor noastre. La ironia cinică a jurnalistului, cum că venirea troglodiților degenerați va avea loc în perioada 1-8 martie, interval dedicat cadourilor pentru ziua femeii, adăugăm și noi: Pentru deosebitele merite ale sponsorilor, organizatorilor, protagoniștilor și ale secăturilor spectatoare, ce cadou ar fi oferit Ștefan al Moldovei, tăietorul de trădători? Dar Țepeș, jurnalistului ironic?

MINCIUNILE HOROSCOPIULUI - PĂCATELE TAINICE ALE HOROSCOPIULUI

Că vom avea o zi bună sau rea, nu hotărâsc aștrii, planetele sau galaxiile. Horărăște doar Dumnezeu și cuminența noastră. După principiul: "Cine seamănă vînt culege furtună", ziua de azi e urmarea zilei de ieri: moștenesc acum ceea ce mi-am arvunit mai demult.

În vremea noastră, oamenii (unii chiar botezați) gîndesc altfel: dimineața, înainte de începerea programului, cetățeanul își cumpără nerăbdător ziarul, pentru a-și lua porția de încredere sau neîncredere a acelei zile din rubrica "Horoscop".

Superstiții abil exploatate în lumea contemporană, în care omul-demiurg, lipsit de modestie, neștiutor de propriile limite, vrea să afle totul despre toate. După moda statisticilor ce contabilizează pînă și cele mai intime secrete ale naturii omenești, care desacralizează tainele omului, făptură a lui Dumnezeu, singurul atotștiutor. Dar păcatele horoscopului, deși nu se văd, sînt multe și îngrijorătoare pentru cel ce vrea să se mîntuiască, pentru ortodoxia noastră.

Așadar, să le identificăm, întrebîndu-ne: cîți dintre noi știm că avem datoria de a ne păzi credința curată, ferind-o de inovații lumești ori "spirituale"? Cîți ne întrebăm despre păstrarea credinței? Are horoscopul învățături comune Bisericii lui Hristos, ori dimpotrivă? Se raportează el la Dumnezeuul evanghelic în ceea ce îndeamnă, promite, descoperă etc.? Arată horoscopul calea binelui și răului? În cel fel?

Cel ce se încrede în horoscop suferă de necredință. Nu crede cu toată inima, din tot sufletul, că Dumnezeu îi poartă de grijă, că Cel ce a făcut astrele și planetele îl poate apăra de toate predestinările "proorocite" de horoscopul tiran, care paralizează libertatea celui temător.

Încrederea acordată horoscopului umilește persoana, reducînd-o la o banală mașinărie teleghidată de capriciile meteoriților neînsuflețiți, fără gînd și cuvînt.

Dar poate că cea mai mare vină a horoscopului e că schimbă concepția despre omul biblic, falsificînd chipul și asemănarea lui Dumnezeu, întipărite în om încă de la începutul existenței lui. Învățătura biblică ne arată că Dumnezeu l-a făcut pe om rațional și cuvîntător, liber și nemuritor, atribute după care știm că ne asemănăm cu Ziditorul (nu că am fi egali cu El). Iată că horoscopul ne învață dimpotrivă: că nu gîndim ce vrem, nu cuvîntăm ce hotărîm, nu alegem, nu sîntem liberi să muncim cît și unde vrem, nu ne odihnim cît avem nevoie, nu ne mișcăm cît, unde și cum voim, ci în toate sîntem obligați, forțați, predestinați. Hule și aberații, care în mod necesar și automat nu lovesc în omul bine-frumos-armonios creat de Dumnezeu, ci chiar în Dumnezeu, despre care ni se sugerează că n-ar fi chiar un Ziditor deplin, iscusit, desăvîrșit în facerea omului, care e sclav al constrîngerilor exterioare voinței lui, predestinat traiului de cobai-robot. Da, omul ar fi un fel de încercare nereușită, o greșeală a cerului, un mutant strivit și batjocorit de soartă.

Altă slăbiciune a ideilor horoscopice e profanarea tainei umane, prin sondarea indiscretă și nepermisă a pornirilor și simțirilor ascunse în cutele sufletului omenesc. Cînd

cele lăuntrice sînt înregistrate, contabilizate, analizate în cîntarul minții omenеști, fiind apoi arătate prin intermediul horoscopului mulțimii amatoare de divertisment și senzații tari, pricepem clar natura și menirea sa: pîngărirea omului, banalizarea desacralizantă a celui pentru care S-a născut și S-a răstignit Hristos.

De 2000 de ani încoace, Evanghelia lăsată de Hristos omenirii nu încetează să ne spună că singurii responsabili de faptele noastre sîntem noi. singurii și marii vinovați de păcatele noastre sîntem noi, în fața lui Dumnezeu și a istoriei. Noi, prin fapte noastre, izvorîte din patimi. Nu Dumnezeu, nu horoscopul, nici vreo altă existență a universului ne va sta împotriva la judecata cea mare, ci noi înșine. Cei ce cred în "tainele" horoscopului sînt pîndiți de cea mai perversă înșelare: de ideea că nu sînt vinovați de cele săvîrșite, de autoeliminarea din cursa celor ce făptuiesc ceva nobil pentru ei și pentru ceilalți, de deznădejdea și neîncrederea că Dumnezeu ar putea să-i scoată din ghearele horoscopului, culminînd în final cu lipsa oricărui efort pentru dobîndirea mîntuirii prin creștineasca perseverență.

Da, pentru omul "horoscopic" totul pare a fi zadarnic, fad, implacabil, amorf. Amorțeala horoscopică te otrăvește cu panică ori apatie față de chemările duhovnicești, legitimîndu-ți discret chiar eventuala sinucidere.

Stăpîn peste clipe și ani, Dumnezeu binecuvintează zilele spre tot lucrul bun pe care vrem a-l săvîrși. Dacă astăzi Europa și lumea întregă se află într-o criză fără asemănare, vina e a apostaziei generale, iar nu a vreunei

răutăți "naturale" imprimate în destinul continentului european.

La fel, orice zi pe Terra nu este stigmatizată genetic spre a fi purtătoare de germeni "buni" ori "răi". Dacă clipele sînt deasupra noastră, hotărînd totul, se stinge orice logică a existenței și a istoriei și nu mai putem vorbi despre mîntuirea propovăduită de Biserică. Sub tirania zilelor ce-ți taie libertatea de a fi bun ori rău, nimeni nu poate fi socotit păcătos, iar întruparea lui Hristos, precum și răsplătirile veșnice pentru faptele săvîrșite rămîn o poveste dibace pentru încîntarea babelor și cumiņirea pruncilor. Pentru conformitate: Cum se face că aceeași zi e bună pentru mine și rea pentru tine? "Celui curat, toate îi sînt curate."

DUMNEZEU - VINOVAȚ DE DURERILE LUMII. DUMNEZEU - INAMICUL PUBLIC

“Dumnezeu nu i-a dat lumină în ochi”, “Dumnezeu a făcut ca și copilul să fie blestemat cu sănătatea”, “Dumnezeul întors cu fața de la ea...”

Iată că nu omul e responsabil de faptele sale, ci Dumnezeu. Iată cauza relelor noastre, rădăcina handicapurilor care nu ne lasă întregi: Dumnezeu. Dumnezeu cel “rău” și “crud” cu “săracii oameni”, “drepti” și “nevinovați”. Aceste aberații ne sînt sugerate de citatele de mai sus, dintr-un articol în care gazetarul milos deplînge soarta unei nevătătoare și a copilului ei.

Să ne înduioșeze neputința unui sărman e firesc, dar să spunem că Dumnezeu e vinovat de aceasta e o blasfemie. În Cartea Facerii ni se spune că, făcînd cerul și pămîntul, cu toate ale lor, Dumnezeu le-a făcut “bune”, și încă “bune foarte”. Nepieritoare, nesticăcioase, neschimbătoare. Toate aveau pecetea Lui: veșnicie, putere, armonie, frumusețe - atribute dumnezeiești cu care Ziditorul și-a înzestrat făptura.

Dacă omul este chip și asemănare a lui Dumnezeu, cum spune cineva că Dumnezeu nu le-a dat unora “lumină în ochi”, iar altora le-a “blestemat copii cu sănătatea”?

Însuși Hristos a arătat narura bolilor atunci cînd, vindicîndu-i pe suferinzi, îi avertiza: “Să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ție mai rău.”

În Vechiul Testament, Dumnezeu îi mustră pe evrei prin Prooroci, pentru necredința și păcatele lor, vestindu-le suferințele ce-i așteaptă, iar alteori lămurindu-le pricina

pentru care ajunseseră în criză. Pentru păcatele și neînfrînările lor, Dumnezeu îngăduia – nu hotăra, sau predestina! – cumițirea lor, “cu potop, cu foc, cu foamete, cu năvălirea altor neamuri asupra lor și cu războaiele dintre ei”. Poftele și exagerările noastre, lipsa discernământului, a dreptei socoteli, viața nechibzuită – toate acestea și multe altele – sînt numite de Biserică păcat, iar de medicină - vicii. Aceste păcate aduc bolile și suferința în lume. Nu-i vinovat Dumnezeu că ai făcut insolație sau reumatism, ci nechibzuința cu care te-ai expus soarelui sau umidității. Ce I se poate reproșa lui Dumnezeu dacă-ți sînt afectați plămîinii, fiind fumător, ori dacă, știindu-te lacom, te îneci în propria grăsime, obosit și bolnav?

E adevărat că mulți se nasc cu malformații și vizibile neputințe. Se întrebă unii: Cu ce sînt vinovați aceștia? Cînd și cum au păcătuit, de vreme ce sînt bolnavi chiar din naștere?. Unde e păcatul? Este și e chiar istoric. Hiroshima și Nagasaki sînt culmi ale păcatului. Dezastrul de la Cernobîl și cel de la centrala din Bulgaria sînt tot păcate. Păcate ale guvernelor și ale marilor industrii. Păcate care, la un loc cu experiențe nucleare din deșrtul Nevada și cu armele bacteriologice folosite în războiul din Golf și din încercata Serbie, produc mari seisme pe întinsul planetei. Poluarea, marele păcat al industrializării, otrăvește totul: ape, păduri, aerul și orice vietate. Acest recul al civilizației numit industrializare generează la rîndu-i alt recul, care-i pedepsește necruțător chiar pe cei ce au inventat civilizația industrial-războinică, pe ei și pe odraslele lor. Fiecare nou-născut este un moștenitor al acestei civilizații. Fiecare nou-născut mutant poartă în gena sa pecetea

industrializării, germenul-păcat al bolii aducătoare de chinuri și moarte. Precum moștenește din însăși firea strămoșilor darul gândirii, al vorbirii, al râsului și plînsului, și toate celelalte capacități sufletești și trupești, tot așa moștenește nu doar păcate, ci și urmări ale păcatelor neamului său. Precum orice creangă din coroana stejarului poartă în ea firea rădăcinii din care se trage, la fel și pruncul va purta instincte, patimi și virtuți ale neamului său, cu toată încrângătura subtilă, neobservată ce va purcede din ele.

Astfel se face că, împărțind cu strămoșii păcatele, împărțim și datoriile lor către Dumnezeu. Datorii "de familie", împreună-pățimiri întru mîntuire cu cei din veacuri adormiți: părinți, bunici, străbunici, bunici ai străbunicilor, cu tot neamul lor mergător pe firul istoriei, neam din a cărui ființă sîntem și noi cei de azi.

AND - ul purtător de informații, prin care vrem-nu vrem sîntem oameni și nu alte ființe, acesta poartă în el metabolismul duhovnicesc al tuturor generațiilor din care ne-am născut. Prin acesta sîntem una cu toți înaintașii, prin el ei sînt în noi, așa cum într-o picătură de apă e apa întregii lumi, din punct de vedere chimic.

Așa privind lucrurile, vom înțelege de ce "unii nu au lumină", ori nu aud, de ce alții nu merg ori nu vorbesc. Vom înțelege ușor ceea ce ni se pare naiv și superstițios, atunci cînd bătrînii, văzînd un copil mai sărac cu duhul, spun că "trage păcatele neamului".

Dar pentru toți Dumnezeu a lăsat un leac: credința în Hristos, Împăratul Vieții, și viețuirea duhovnicească după poruncile Bisericii. Nădejdea în Hristos-Dumnezeu și viețuirea după poruncile Lui ne pot nu doar vindeca, ci pot chiar șterge păcatele strămoșilor "ștanțate" în AND-

ul ce-l purtăm, păcate de care izbăvindu-ne, vom fi sănătoși trupește și sufletește. Căci nici o lege genetică nu ne împiedică libertatea de a-L iubi pe Hristos, și, iubindu-L, nu doar ne însănătoșim, ci ne mântuim. Pînă la urmă, bolnavilor li se dă un mare privilegiu, pe care noi, cei sănătoși, nu vrem să-l primim: bucuria de a se ruga lui Hristos pentru întreaga lume. Și tot lor, Hristos le dă o mare cinste: aceea de a Se proslăvi prin ei, atunci cînd, vindecîndu-i în chip minunat, amuțesc hulitorii.

INVITAȚIE LA AUTODEMASCARE - DICTATURA ORGANISMELOR AUTOPROCLAMATE AGENȚII AI DREPTĂȚII

Sub titlul "Protestele față de războiul din Irak iau amploare", "Evenimentul zilei" din 20 ianuarie ne aduce la cunoștință că, atît în lumea arabă, cît și în Europa, au fost organizate ample manifestații împotriva invaziei americane în Irak.

Între multele informații, ne-a stîrnit interesul una mai "picantă": vizita în zonă a inspectorului ONU Hans Blix, a șefului agenției internaționale pentru energie atomică, Mohamed El Baradei, și a unor delegați ai Casei Albe pentru depistarea armelor nucleare de pe teritoriul Irakului.

Termeni precum: "inspecții globale", "cooperare activă", "a umili", "a insulta", "manieră cît mai corect posibilă", "a produce dovada evinovăției", "necesitatea furnizării de informații", "efortul de a aduce dovezi", fac parte din vocabularul celor doi diplomați. Cu acești termeni ne vom confrunta. Cu ale lor implicații și consecințe din punct de vedere moral și politic.

În urma inventarierilor făcute, inspectorul ONU anunță necesitatea unor "inspecții globale" și a "cooperării active" din partea Irakului. Cum se vor face respectivele inspecții, pe ce criterii, cînd și de cine, nu ni se spune. Vor fi ele drepte, imparțiale? Cine și cum ne dovedește? Dar de ce inspecții? Și de ce le patronează ONU? De cine e autorizată ONU, de cine sînt mînați cei

din spatele acestei organizații, și căror interese slujesc? Știm noi totul despre ONU, pentru a-i da încrederea noastră în ceea ce săvârșește?

Faptul că aceste inspecții trebuie să fie “globale” iarăși e un mister. De ce globale? Cum arată o inspecție globală? De unde începe și unde se termină “globalismul” unei inspecții și cărei etici moral-juridice se raportează? În spatele acestor cuvinte - credem noi - se ascund sensuri tainice pe care nu le pricepem. Zăbovind asupra lor, vom simți cum ne rostogolim, absorbiți în “găuri negre” nesfârșite, eterne. Da, expresii care vorbesc fără să descrie.

Să continuăm dar. Același reprezentant al Națiunilor Unite cheamă Irakul la “cooperare activă”, invitație tragi-comică, din trei motive: orice cooperare nu poate fi decât activă; inamicii nu pot coopera, căci aceasta înseamnă prietenie, afinități și interese comune; cooperarea e condiționată de libertatea de alegere, presupunând egalitatea de șanse a ambelor forțe, ceea ce în cazul de față nu se prea potrivește.

Iată deci cum stăpînul propune (ordonă) robului colaborare după principii de el stabilite.

În continuare, diplomatul precizează că “experții în dezarmare” nu sînt în Irak pentru a “umili” sau pentru a insulta, ci pentru a inspecta “într-o manieră cît mai corect posibilă”. Intenții bine camuflate, îndărătul acestor declarații. Chiar ai putea crede că inspecțiile sînt doar un pretext pentru a schimba politețuri și amabilități delicate între două percheziții. N-avem voie să nu-i credem, cînd declarația e făcută de o voce a “experților în dezarmare”. Ce-o fi aia, noi nu cunoaștem. De unde-și au sorgintea aceste “bresle”? Termenul e puțin ridicol și oarecum

paradoxal: de experți în înarmare am mai auzit și sună normal, dar invers parcă nu e logic și zgîrie auzul. Cu ce se ocupă acești experți ni se sugerează, dar nu ni se explică. Care e treaba lor concretă, de unde și pînă unde se mișcă, nu trebuie să știm. Dacă ar trebui, ni s-ar spune.

Noi credem că rolul acestor experți e să împiedice pregătirile de război ale oricărei nații care are gust de independență. Această slujbă degradantă revine unei armate universale (NATO, ONU), alcătuită din mercenari ai statelor-rechin, armată ce încorporează și un segment funcționăresc. Acești “gînditori-săgeată” nasc legi prin care interzic celui atacat să se apere. Ei merg în zonă cu scopul de a-și convinge victimele să nu se apere. Victimele vor fi crezute că sînt cuminți abia după inspecția-percheziție. Conform acestor constatări, estimăm că în viitor conceptul de autoapărare va fi nu doar exclus din vocabular, ci va fi socotit delict, infracțiune.

Dar să revenim la “experții dezarmării”, care nu sînt în Irak pentru “a umili sau a insulta”, ceea ce și noi înțelegem. Dar e imposibil să inspecțezi fără să umilești. Prin percheziția lor, inspectorii ONU încalcă suveranitatea unui stat, ceea ce nu-i este îngăduit nimănui să ignore. Organismele internaționaliste o fac. Beneficiind de puteri nelimitate asupra popoarelor, erijîndu-se în agenți ai dreptății, ei săvîrșesc nedreptăți și abuzuri. Aceste manevre “de pace”, încalcînd principiile democratice ale drepturilor omului, nu fac decît să umilească și să insulte libertatea unei nații, tocmai prin “maniera cît mai corectă posibilă”. “Maniera corectă”, termen opac, scortșos, irelevant. Cum arată concret o “manieră corectă” nimeni nu poate explica. Există oare

maniere corecte - maniere incorecte? Căror principii morale o raportăm ca să-i stabilim corectitudinea? Dacă principiile morale stau la baza "manierei" nu le știm (căci nu trebuie să le știm), cum vom stabili că ceea ce spun și fac experții e corect?

Deci iată-ne luminați, ca și anticul Socrate, de constatarea că știm că nu știm nimic. Și, ca luminata noastră neștiință să fie amplă și prolifică, aflăm că șeful agenției internaționale pentru energie atomică, Mohamed el Boradei, a cerut irakienilor să furnizeze "informații, documente și cât mai multe dovezi" că Irakul nu mai deține armament interzis. Balet de cuvinte, acrobații de sensuri, piruete anormal-paranormale. subtile reforme de logică în limbajul juridic internațional. Noi știm că nevinovăția rezultă firesc din lipsa probelor de vinovăție. Orice om e nevinovat nu prin ceea ce dovedește, ci prin ceea ce nu a făcut. Mai nou, prin procedura aplicată de organismele internaționale, nevinovăția trebuie dovedită, acuzarea rezervându-și dreptul de a nu se lăsa convinsă de ceea ce nu i se poate dovedi. Așa stînd lucrurile, încet și sigur dispăre prezumția de nevinovăție, ceea ce presupune că soarta Irakului e doar un preludiu al viitoarei dictaturi universale ce va domni peste popoare.

De-a lungul istoriei, un stat își apăra integritatea națională prin "secretele de stat" ce însumau înarmare, strategie, tehnică militară etc., aspecte vitale pentru sorții războiului. Astăzi, conform tratatelor de pace, ești obligat să-ți trădezi secretele țării, furnizînd mercenarilor ONU, NATO etc., exact ceea ce strămoșii n-ar fi furnizat: informații, documente, și cât mai multe dovezi. Invitație la autodemascare, termen consacrat în perioada terorii

comuniste din Estul Orodox. Mai concret: Adă tu ceea ce eu ar trebui să caut, dar n-am chef, și nu vei muri. Sînt sfidate cu această logică orice norme și posibilități firești de autoapărare și dreptul la liberă existență al unei țări.

Obiectul acestor analize nu este islamul ori Irakul, ci infrațiunile politico-militare legalizate de cei puternici. Irakul este doar un exemplu semnificativ, ilustrînd limpede cum ești pus, prin cnstrîngeri legale, în situația de a solicita dreptul la sinucidere. Astăzi - fundamentalistii musulmani, mîine - ortodocșii extremiști. Totuși, ni se acordă încă o șansă: să dovedim lumii a noastră nevinovăție: nici ortodocși, nici români.

ORTODOXIA UMANISTĂ

De la o zi la alta, ortodoxia se „smerește” alarmant, convertindu-și generos rînduielele tradiționale după duhul înnoitor al vremii. De la tablourile religioase cu pretenții de icoane, cucifixuri cu leduri, policandre electrificate, microfoane și dufuzoare plasate printre sfinți cu proporții de bucătari – pînă la corala rece-academică combinată cu „conțana” ori tînguirile romantic-lacrimogene ale „oastei Domnului”. Semne ale priorității omenescului în luptă cu rînduielele Duhului aflăm și în predicile moi și pufoase ale amvonului, cît și în paginile unor publicații „ortodoxe”.

Astfel, revista *Lacrimi*, editată de Mănăstirea Robaia – Argeș, invită cititorul la un adevărat maraton umanist printre articole pătut-ortodoxe. În cuvîntul introductiv, semnat de un cunoscut vlădică, românii pravoslavnici sînt ispițiți să-și revizuiască ortodoxia „mucegăită”, prin abordarea unui limbaj neo-ortodox profesional, praspăt și spilcuit, doct-academic, scuturat de orice rezonanță „noduroasă”. Termeni precum „armonia din Univers”, „ființa noastră”, „superficialitate”, „delicatețe sufletească pentru cele sfinte”, „înnaintarea celor spirituale” etc. împănează respectivul articol, cumpănindu-l parcă între un nobil discurs catolico-protestant și orientala morală pacifist-universalistă a „integrării în absolut”. Ce să înțelegem din această paradă de sofisme duhovnicești? Că ortodoxia contemporană și-a pirdut pînă într-atît vloga, încît nici „grai” nu mai are? Că pentru a fi citit și admirat, limbajul trebuie să-ți fie neapărat „cult” și „elegant”? Că smerenia trebuie să-ți fie „grațioasă”, iar căința „politicoasă”?

Pentru a ne edifica deplin asupra incursiunilor umnaiste pe tărîmurile ortosoxiei, să purcedem spre identificarea de noi sensibilități „ortodoxe”, zăbovind asupra isoricului Mănăstirii Robaia, unde ni se spune că lăcașul „se înscrie planimetric (!) în categoria construcțiilor exleziastice de plan trilobat (!), cu abside poligonale (!), absida altarului prezentînd un ușor decroș (!).”

Ce să însemne aceste rînduri pentru gospodina din piață cu bărbat strungar? Că doar și ea e ortodoxă și merge la biserică? Așa se întrebă săraca “ființă”, și mulți alții, și noi odată cu ei; oare să fie ortodoxia un bun al celor deștepți, rezervată elitelor? Să fie mai multe „ortodoxii”: una o universitarilor, a teologilor, a doctoranzilor, și alata a nevoiașilor și prostimii neînvățate?

În continuare, ni se vorbește în același limbaj dulceag, pretențios, „important”, despre „membrele comunității monahale”, „pioși donatori”, „altare de credință”, „har artistic”, „orizont de viață” etc.

În graiul Sfinților Părinți, toți cei botezați în Hristos sînt numiți *creștini, bine-credincioși, nevoitori, drept-credincioși, de Hristos iubitori* etc., iar în Rînduiala Botezului cel chemat să devină ortodox este „robul lui Dumnezeu”, în nici un caz „membru”, „cetățean”, „domn”, „tovarăș”... în Hristos, ori „avă civic” al vreunui „Pateric umanist”.

Cît despre „pioșii donatori” ai „altarelor de credință”, ce putem spune? Le urăm să devină „ctitori evlavioși” ai „duhovniceștilor sihăstriei” - vetre de pocăință întru smerită viețuire călugărească - iar nu iar

nu „sponsori” ai „centrelor de iradiere culturală”, după cum se revendică orgolios unele mănăstiri.

Iată cum, înșelați de mirajul „harului artistic”, cărturarii monahi „împătimiți de frumos”, prind a se prosterna „suav” și „divin” noului „orizont de viață”: monahismul umanist; căruia, dându-i „viață din viața lor” (după cum spune însuși autorul elogiilor aduse maicilor), îl usucă apocaliptic, lipsindu-l de Hristos, ca de viața Sfinților Mucenici și a cuvioșilor monahi.

În încheierea aceluia articol, cititorul ortodox e informat că rostul mănăstirii - așezată în „locuri mirifice” - e altul decât își poate închipui și diferit de ceea ce Biserica, prin Sfinții de Dumnezeu purtători, a hotărât, anume - zice revista - „altar al încrederii în veșnicia neamului”, adică loc de umanistă închianare la neam și la „sfânta încredere”. Pașoptism religios, în care neamul-idol ia locul lui Hristos, Cel uzurpat de umaniștii naționaliști și de patrioții nihiliști.

Mai mult decât atât nici marele apostat reformator Cuza Vodă nu și-ar fi dorit: o Biserică în care nu Hristos e atotputernic, ci neamul plin de patimi (fie el și românesc: e tot urmaș al lui Adam cel înșelat de diavol, adică „integrat” morții, după cum zilnic observăm), care neam - iată - a devenit dogmă, canon, altar căruia pînă și veșnicia i se supune cu „încredere”.

Poate unii cititori mai „naționaliști” vor striga patriotic, cu umanistă indignare: „De unde aceste hule «globaliste» împotriva bieteii țărișoare?” Acestora le răspundem cu creștinească înțelepciune: Oricît de „drept” și „sfînt” ar fi un neam (ceea ce e cu neputință), nu poate fi mai presus de Hristos și de Biserică, și nici

măcar egal. Nu neamul (care într-adevăr e „trunchiul mlădiței”), ci Hristos, Mîntuitorul tuturor.

Dar, pentru că obiectul discuției noastre nu e neamul 8căruiia îi vom rîndui un articol aparte cîndva), ci prezența umnaismului prozelitist în lumea ortodoxă, camuflat în fel și chip, continuăm citirea revistei noastre. Și ce mai aflăm? „Cuvîntul de folos” din articolul „pedagogia creștină aplicată la Mănăstirea Robaia” (semnat de stareța petronela dobrescu). Aici, cititorul este vătămât fără rezerve de limbajul gnostico-scolastic al smintelilor sincretist-umaniste, care te lasă năuc de atîta „cultură ortodoxă”: se vorbește de izbăvirea păcatelor printr-o „pedagogie creștină”, ce „are ca ideal punerea în acord a vieții umane cu voința lui Dumnezeu”, temă protestantă ce vizează crearea unei parități egalitariste între om și Dumnezeu, prin mijlocirea moralei simplist-pietiste.

Pentru a risipi orice bănuială față de bunele-i intenții, maica autoare ne avertizează că încrederea în „sentimentul religios nativ”, stimulat printr-o „edcație religioasă adecvată”, este argumentată de însuși Pestalozzi, „marele pedagog și gînditor umanist”. Despre liberalismul ateu propovăduit în învățămîntului elvețian și european îndeobște de rașionalistul Pestalozzi, dimpreună cu alți „iluminați” (de focul iadului), s-ar fi cuvenit să știm nu numai noi, ci și maica iubitoare și ostenitoare întru umnaistă rucodelie.

Apoi, articolul purtător „de mare forță evocatoare” ne poartă pașii tandru și ocrotitor către “puritatea copilăriei cîștigată prin tAina sfîntuui Botez”. Iată-ne așadar pricopsiți vrînd-nevrînd cu o nouă dogmă: dogma sfintei copilării, princare mica obrăznicătură e slobozită

de păcat și pusă în rîndul sfinților. Curată infailibilitate umanistă. Responsabil de această teologumenă: Sfîntul Botez, împuternicit cu duioasele înnoiri.

Nu ne miră această supra-venerare a „purității”, adevărată blasfemie asupra sfințeniei și a dogmelor ortodoxe, cînd știm bine că Biserica, devenită instituție umanitară, se dedică împlinirilor pămîntești - „păcii lumii”, „egalității sexelor”, „drepturilor omului”, „eradicării șomajului”, „promovării valorilor culturale” și așa mai departe - „idealuri” pe care nu Hristos i le-a hărăzit, ci singură și le-a luat, din încredințarea „Pedagogului suprem” - un fel de „Spirit universal” stăpîn peste lojele inițiaților - confundat în articol cu Mîntuitorul.

Mai departe, apologia „bunătății” și înăscutei cumiștenii, ce are „rădăcini adînc împlîntate în interiorul sufletului”, prin mijlocirea perfecționistei „evoluții spirituale” ajutată de o „educație bună”, ajunge la culme vorbind de o nimicnicire hinduist-nirvanică în „realitatea supremă, atotputernică, dumnezeu” (nu ni se spune care).

Taoiști și confucianiști, shintoiști și budiști, brahmani, șamani, ocultști, umaniști, nihilști, anarhiști și alți antihriști ai tuturor „cultelor”, cu dogmele și filosofiele lor, se regăsesc în aceste „reflexe ale principiului divin”. Găzfuți inconștient (sau poate nu) în paginile aceste reviste (în care hristos e „Marele Anonim”, ce apare sporadic, secundar ori deloc), se propovăduiesc „noi sfere de viață”, o nouă ortodoxie: ortodoxia fără Hristos, în care adevăratul stăpîn va fi OMUL apostat, eretic, omul umnaist-ecumenist al viitotului-prezent.

SUPĂRAT PE ȘTEFAN CEL MARE. EXCLUSIVISM CONDAMNABIL FAȚĂ DE EROI

La rubrica „Note proaste”, sub titlul „Megaloman”, jurnalul „Libertatea” din 21 ianuarie, 2003, își exprimă supărarea că, după amplasarea băncuțelor tricolore în Cluj, primarul Gheorghe Funar pune la cale o nouă ispravă „sinistră”: ridicarea unei statui a lui Ștefan cel Mare, cu ocazia împlinirii a 500 de ani de la moartea voievodului.

Deci necazurile autorului acestui articol (căruia nu-i reținem numele) sînt două: tricolorul și voievodul. Să le analizăm pe rînd. Culori naționale, steme, blazoane etc. Are orice popor pe drapelul național. Așa a fost dintotdeauna, în orice regiune, land, district, canton, provincie, regat ș.a.m.d.

Că aceste însemne erau arborate cu mare cinste pe ziduri de cetăți, la castele, hanuri, conace în zile de sărbătoare, și nu numai, ori erau purtate în lupte pentru – a-i însufleți pe ostași era firesc și nu deranja pe nimeni. Așa a fost și în țările române. Voievozi, boieri, oșteni plecau în bătălii nu doar cu sînețe, săbii, arcuri etc., ci și cu steagurile strămoșilor, steaguri împodobite cu chipuri de mucenici ocrotitori. (Sfîntul Gheorghe, Sfîntul Mercurie ș.a.) ori brodate cu fir cu semnul Sfintei Cruci. Sub aceste drapele au biruit străbunii noștri pe turc, tătar, poleac, ungar, cu ele în mîini au răposat și tot su al lor priveghi erau prohodîți pe cîmpul de luptă.

Ei bine, de cînd e lumea și pînă acum, nimeni nu a blamat aceste fapte, numindu-le „megalomanii”. Nici voievozi, nici boieri, nici cronicari ori istorici, nimeni nu le dat vreo „notă proastă”. O dovedește faptul că nici azi drapelul (acum lipsit de creștineștile însemne) nu e uitat, fiind prezent la diferite ceremonii și comemorări. Atunci de ce atîta supărare?. Iar dacă băncile tricolore îi deranjează pe unii, îi sfătuim să le ocolească. Dacă culorile Americii sînt astăzi prezente pe toate meridianele pe diferite obiecte și reclame, de ce ar trebui să fim complexați de culorile noastre naționale? N-ar fi democratic și nici n-ar lăsa indiferente mediile europene, atît de receptive și îngrijorate de orice forme de șovinism, care, iată, se manifestă acum prin aversiunea față de culorile propriei patrii. Iar dacă pe români îi îngrozește tricolorul, nu-l pot înlătura din viața publică fără învoirea minorităților etnice, care s-ar putea simți discriminate de o asemenea hotărîre.

A doua atitudine xenofobă a jurnalistului e față de statuia lui Ștefan cel Mare și Sfînt, ce va fi amplasată în Cluj de amintitul primar.

Orice om își prețuiește strămoșii. Orice stat își prețuiește eroii și oamenii cei mai de seamă. America nu-l uită pe Washington, nici Germania pe Bismark. Anglia se mîndrește cu Nelson, iar Franța cu Napoleon. Noi de ce nu ne-am mîndri cu voievozii noștri, în cazul de față cu Marele Sfînt Ștefan? O atitudine diferită față de țările menționate, țări cu o adîncă tradiție democratică n-ar fi nimerită, ci, dimpotrivă, lipsită de tact. Căci, dacă sîntem reci față de strămoșii noștri, vom putea cinsti pe cei din alte neamuri?. Așa gîndind, nu ne intrigă ingeniosul proiect prin care se cinstește memoria pomenitului

înaintaș, ci-l socotim o nouă formă de integrare în rîndul valorilor europene. Fiecare nație oferă Europei ceea ce-i este mai drag, mai specific. Nouă ne sînt dragi toți cei ce au înfruntat puhoaiile dușmane pentru Crucea lui Hristos și pentru neam. Voievozii și Sfinții adormiți întru dreapta credință: Mircea cel Bătrîn, Vlad Țepeș, Matei Basarab, Neagoe Basarab, Mihai Viteazul, Constantin Brîncoveanu, Dragoș Vodă și Alexandru cel Bun, dimpreună cu întreaga seminție a Mușatinilor sînt cele mai vii exemple de demnitate europeană. Cu ei intrăm în această Europă, pe care dibăcia, credința și vitejia lor au salvat-o adeseori de iminența integrării în Imperiul Semilunei. Lor deci le sîntem recunoscători pentru credința pe care o moștenim și pentru limba ce o vorbim. Lor le închinăm imne de slavă și creștinească cinstire. Prin ei ne integrăm Europei, tocmai pentru că știm înalta prețuire pe care o' are omul european valorilor noastre naționale. Căci ce poate fi mai plăcut Europei decît voievodul creștin apărător al acestor valori?

Din această perspectivă, amplasarea în Cluj a statuii voievodului moldovean e un act de firească solidaritate cu năzuințele europene, act ce nu poate fi interpretat în mod tendențios și separatist. O altă atitudine decît cea prezentată, noi o numim exclusivism retrograd față de valorile democratice, ba chiar încălcare a drepturilor omului în dorința de a-și cinsti strămoșii.

CHIPUL LUI HRISTOS ÎN PICTURA DOMNULUI SABIN BĂLAȘA - SINCRETISME ARTISTICE

Sabin Bălașa - un nume celebru în arta românească, personalitate amplu mediatizată. Așa se explică de ce în luna august a anului trecut, aflându-mă la Iași, nu mi-am refuzat ocazia de a admira lucrările domniei sale, expuse la "Sala pașilor pierduți" a Universității.

Ajuns acolo, ce să vezi? Pichete de paznici ai artei, artistic mobilizați, pigmentau fioros zona, dându-ți penibilul sentiment de presupus infractor. Driblînd cu dibăcie pe acești Rambo autohtoni ai trupelor de pace, iată-mă ajuns în sfîrșit în cuibul frumuseții. Aici însă... surprize-surprize, de cine credeți? De Sabin Bălașa, bineînțeles. Într-o înghesuală de bazar: strigăte, icnete, uimiri, comentarii, declarații, interviuri, în sfîrșit, o democratică hărmălaie. Erau oameni de toată mîna: tineri, bătrîni, intelectuali, artiști, oficialități locale și, bineînțeles, reprezentanți ai Bisericii, toți sub supravegherea sinceră și prietenoasă a reprezentanților păcii în zonă, simpaticii bodigarzi. În fine, pentru a nu pune la grea încercare răbdarea cititorului, să trecem dar la datele problemei: surprizele domnului Bălașa, concretizate în exponatele domniei sale. Da, căci tematica și cromatica pieselor expuse era atît de alambicată, încît, năucit de straniile arătări înrămate, mă-ntrebam de-i coșmar ori aievea ceea ce dibuiam halucinant: cai, păsări, pești, ape, mări, scoici, țărături, arbori, femei, aștri și alte lighioane terestre, extraterestre - fragmentate, știrbite, subțiate, îngroșate,

ciobite, lungite, turtite, lățite, lărgite, chircite, pătrățite, rotunjite. În sfârșit, un amalgam de vîrcolaci și dihanii artistice stilizate. În acet magic spectacol al demenței și al hazardului, totul era grotesc și haotic și nimic normal: capete, mîini, picioare, copite, aripi, nasuri, ochi, urechi etc., aruncate pe pînză bezmetic, amestecate cu ierburi și ape, cu lumini și umbre, în nuanțe de iad și străluciri “nucleare”, descărnate, electrizate, contorsionate, crisplate, adevărată antologie a delirului fără margini. Această nesfîrșită gamă de nuanțe “artistice”, care în Occidentul apostat, lipsit de norme creștin-ortodoxe, o identificăm în lumea consumatorilor de droguri, la noi era cîndva un argument solid pentru stabilirea unui diagnostic medical. Acum însă, boala e numită “artă”, pe care ar iscusi-o mulți suferinzi internați în spitalele de neuro-psihiatrie.

După atîtea observații “răuvoitoare și tendențioase”, se pune întrebarea: De ce pictura Domnului Bălașa e așa, și nu altfel? Ce are rău pictura domniei sale? Vom încerca să răspundem printr-o logică și normală abordare a problemei. Răul care nu ne dă pace e de mai multe “culori”: piesele expoziției nu au o identitate precisă, nu prezintă un mesaj clar și logic, înșelînd orice ordine și certitudine. Căci, întreat fiind de autor ce înțelegi din tablourile sale, poți oferi o mie de răspunsuri, la capătul cărora maestrul să-ți răspundă candid: “Ai greșit, răspunsul e altul.” Iată deci că acest tip de artă relativizează orice logică, orice valoare, înlocuind-o cu supoziții dezzechilibrante. Dar cheia problemei cred că e alta: n-am întîlnit chipul lui Hristos în pictura Domnului Bălașa. Tablourile lui sînt orfane de frumusețea lui Hristos, văduvite de armonia și normalitatea valorilor

creștine. Au duhul european al filosofiei lui Nietzsche, Freud și ceilalți, nihiști potrivnici logicii creștine, părinții culturii europene de azi. Așa tătici – așa cultură: cultura-avorton. Da, producția lui Sabin Bălașa are duhul spaimelor cubiste ale lui Picasso, duhul chinurilor expresioniste ale lui Kokoscha și Chagal, duhul țicnelilor futuriste ale lui Boccioni și, nu în ultimul rînd, duhul degeneratului suprarealism al isterico.maniacului Dali.

Deci creației d-lui Bălașa îi lipsește duhul lui Hristos, duhul ordinii și al echilibrului, duhul frumuseții și al liniștirii, duhul adevărului și al cumișteniei creștine, duhul sever și tranșant al sufletului nebîntuit de himere și cumplite obsesii. Căci, dacă arta nu spune adevărul, zicînd binelui bine și răului rău, descoperindu-ne pe Dumnezeu ori pe diavol prin înfățișările ei, atunci nu rămîne decît mijloc de perpetuare a fricii și nesiguranței, a minciunii și iluziei, promovare a întunericului, neantului, morții și nimicului în tot și în toate. Așadar, știind că fără Hristos orice artă e un rînjet al morții, chiar o apologie a sinuciderii, sugerăm artiștilor, și mai ales maștrilor penelului, să-și supună conștiința unei “expertize” creștine, întrebîndu-se onest de cine sînt inspirați și cui slujesc producțiile lor, lui Dumnezeu, ori lui Mamona, știind că “cine nu e cu Hristos e împotriva Lui”.

NIHILISMELE ARTEI - CRIZA NORMALULUI ÎN SOCIETATEA CONTEMPORANĂ. O CRITICĂ ORTODOXĂ

Nu sînt pictor și nici critic de artă, dar ocazional nu-mi refuz o incursiune prin "galerii". Copleșită de "frumusețile industriale", firea își caută diferite remedii, dîndu-ți ghes să mai schimbi decorul, ieșind la plimbare. Plimbare pîndită de unele riscuri, căci "frumusețile" întîlnite în cale pot fi prelungiri ale "minunilor" dinainte, eventual mai stilizate, mai estompate, rotunjind artistic cutele prea ostentative, muchiile și asperitățile prea evidente ale civilizației. Așa se face că dovezile incontestabile ale "culturii" contemporane te însoțesc obsesiv orișiunde. Uimitoarea "estetică a urîtului" și penibilului e cu noi, pe stradă, în magazine, în tramvai, în cartier, în parc, la teatru, la serviciu. Peste tot – același nihilism artistic, prezent în tot ce ne înconjoară: aplice de plastic, "icoane"-ceas, mobilă din furnir, bibelouri de plastic, postere cu pisicuțe, persane turcești etc. – în case. Iar prin tîrg: "troițe" cu led-uri, biserici cu termopane, vehicule ornate cu postere și reclame, manele prin piețe, monumente din fontă, "frumuseți" ale absurdului, mărturii ale "omului mort".

Cînd, obosit de acest babilon artistic, tînjind după o lume normală, poposești într-o galerie de artă, socotind că te-ai izbăvit, cruntă îți este dezamăgirea: exponatele nu te iartă, ci-ți prezintă simptomatic poezie cu miros de morgă, întîmpinîndu-i căutările cu baudelair-ice detalii și ciorănești amănunte. Din orice piesă purced către privitor

psihozele veacului: învălmășeli de cuburi, linii, cercuri, forme bizare, fulgerate de mediane metalice, coșmaruri psihedelice, vîscoase apariții ezoterice, paranormale străluciri și explozii, apocaliptice estompări ale straniului și grotescului.

Apologii ale nebuniei, hazardului, nimicului. Vid de identitate, abstract eteric, neant nirvanic. Artă fără certitudini, în afara oricărui mesaj concret, precis, rațional, în care tot ce e normal și frumos, tot ce e logic și firesc e hulit, lepădat, aruncat. Într-o lume în care totul este cum nu este și cum nu trebuie să fie, în care utopiile sînt prezentate drept realități, iată că nici arta nu e altfel. Cum n-ar fi așa, cînd arta e vocea a ceea ce sîntem noi, vestind semenilor normalul din noi? Dar mai avem noi oare o noțiune precisă a normalului? Mai vrem noi să fim normali? Mai putem noi fi normali? Întrebări la care pentru început răspundem tot printr-o întrebare: De ce nu sîntem normali? Răspunsuri sînt multe, dar pentru că vin din minte omenească nu pot fi depline. Motivațiile nedesăvîrșirilor noastre ar fi: educația, predispozițiile, conjuncturile, sărăcia, bogăția, mediul, obișnuința, zestrea genetică, predestinarea etc., scuze mai mult închipuite.

Nu, nu acestea sînt izvoarele schizofreniei generale, ci lipsa Dumnezeului celui viu din viața particulară a fiecăruia și din toate segmentele sociale contemporane. Fără Hristos, Cel atoaate-îndumnezeitor, nimeni și nimic nu este și nici nu va fi normal: nici omul, nici gîndurile lui, nici filosofiile lui, nici pasiunile lui, nici politicile lui, nici guvernele lui, nici pedagogiile lui, nici democrațiile lui, nici artele lui, nici culturile și civilizațiile lui, nimic din ale omului și din tot ce există oriunde. Deci, toate

întrebările și preocupările de pe Terra își află răspunsul unic în Hristos cel înviat, fără de care totul este mort, inclusiv vinovata artă pe care o comentăm. Căci ce e arta fără Hristos? Un cadavru original căruia toți i se închină. O democratică anarhie de idei, culori, sunete, forme, căreia fiecare îi spune cum vrea, botezînd-o romantism, realism, cubism, futurism, impresionism, fovism, expresionism, abstracționism, suprarealism, sumedenie de deformări și fărîmițări. Aceste fracționări externe sînt urme "artistice" ale bolilor noastre sufletești, ale sufletului orfan de Hristos.

Dăm glas acestor reflecții fiindcă astăzi nu află chipul lui Hristos nicăieri în artă. Nicăieri în artă nu se vorbește de Hristos, nu întîlnești învățăturile lui Hristos, nici o artă nu poartă sfințenia lui Hristos, căci nu slujește lui Hristos. De aici și abundența de curente și stiluri cu multele lor variante: temelia tuturor artelor e omul neliniștit, chinuit, nestatornic, zbuciumat, bolnav, niciodată același. Cînd Hristos va fi cap și inimă preocupărilor noastre, artele toate vor fi și ele dumnezeiești și îndumnezeitoare. Cînd Hristos va fi miezul societății, tot ce înseamnă cultură va fi sfințit și sfințitor. Atunci omul va fi izbăvit de groteștile și înșelătoarele dedublări culturale, care se vor arunca în haznaua istoriei.

APOSTATI CONTEMPORANI

Întâlnești deseori în viață oameni care purtati de valuri încoace și-n colo, îngrijorati doar de bucata de pâine și de confortul familiei își topesc zilele în dulceaga rutină a bucuriei de a exista. Nu-si ostenesc inima cu durerile altora, nu-si pun întrebări dezmortitoare, nu-si frământă sufletul cu tainice zbateri: plutesc inert în toropeala traiului molcom și fără probleme.

Ei bine, acești apostati contemporani sunt tot mai mulți printre creștinii zilelor noastre; creștini de circumstanță, oameni care au devenit creștini prin descendență, iar nu prin asumarea conștiință a ostenețelor sfintitoare în viața personală și socială, atât de proprii adevăratului creștin.

Ne întrebăm oarecum retoric, dar cuprinși de o adâncă durere a inimii: oare generațiile veacului nostru nu mai poartă într-însele sămânța adevărului, nu-si mai pretuiesc ele zestrea chemării la viața creștină, zestre scump apărată și cu sânge pecetluită de strămoșii noștri? S-a stins oare din firea neamului nostru scânteia sfintelor năzuințe, izbucnirea mucenicească împotriva fărădelegii care ne sfărâmă puterile, cocotată la tribuna dreptății? Oare românul și-a uitat cu totul vocația sfinteniei, puterile nesovăitoare în lupta cu păcatul? Oare a pierdut cu totul dorința unei alte ordini, alta decât cea impusă omenirii de mai marii lumii, cu sprijinul politic al vânzătorilor de neam și țară?

Iată întrebări care ar trebui să zguduie tihna rusinoasa a fiecărui român și a fiecărui creștin, întrebări pe care dacă noi, fiecare în parte, nu ni le punem, vom pieri ca neam și creștini. Sunt întrebări cu care ne vor judeca în fața lui Dumnezeu, atât înaintașii, cât și urmașii noștri, sunt întrebări care, cândva, la judecata neamurilor ne vor acuza că le-am lăsat fără răspuns din cauza sfâșietoarei ignorante care ne macină existența.

Chipurile apostaziei pot fi dulci sau amare

Dar poate unii nedumeriți se întreabă: "De fapt, care-s primejdiile care ne pândesc, cum ne atacă, unde tintesc, unde sfâșiesc etc.?"

Primejdiile simt multe. Chipurile lor sunt și mai multe. Unele-s dulci, altele amare. Unele resping, altele atrag, în funcție de formele pe care le îmbracă și de dispoziția fiecăruia în parte de a se lăsa momit. Dar, totuși, cel mai bine le cunosc, pentru că se luptă cu ele, cei care duc viața adevărat creștinească; cei ce nu se tem de durerile vieții creștine; cei ce râvnesc bucuriile suferinței, care nu cochetează cu poruncile aspre ale Evangheliei, ci le împlinesc cu sfânta lor râvnă, fără viclene concesii moderniste și ecumniste.

Mergând pe firul problemei, cred că cea mai înspăimântătoare primejdie, atât pentru toți creștinii, cât și pentru fiecare în parte, este apostazia. Există astăzi mai mult ca oricând o mentalitate și o societate cu o uimitoare predispoziție spre apostazie. Dar ce fel de apostazie? Este ea identică cu apostazia primelor

secole creștine, așa cum apare ea din manualele de istorie bisericească și din Vietile Sfinților? Numai parțial.

Se aseamănă cu cea istorică, pentru că dezbină de Hristos, de Biserică, de mântuire. Dar apostazia vremurilor noastre, pe lângă formele clasice de afirmare, prezintă și chipuri noi, "atrăgătoare", "binevoitoare", "umaniste

și ocrotitoare". Vechea apostazie era tiranică, grosolană, dar mai ales fățisă, astfel încât îți solicita împotrivirea, dârzenia, capacitatea de rezistență, dându-ți posibilitatea de-a o identifica direct și implicit, de

a o contracara. Presiunile fiind de natură externă, torturile vizând distrugerea fizică a creștinului, sufletul își păstra o anumită independență și putere de răzvrătire, ceea ce era, și este, fundamental important pentru un creștin în lupta cu păcatul și cu apostaziile vremii.

Apostazia lucrează în noi precum cariul în lemn

Dar astăzi? Apostazia în forme dintre cele mai rafinate este omniprezentă și se insinuează hoteste în fiecare din noi și în fiecare ungher al societății.

Chiar și prin casnicii noștri, adevărând cuvântul Evangheliei, apostazia lucrează răbdătoare în noi precum cariul în lemn.

Dar asta nu înseamnă că nu ne putem împotrivi ei.

Având în vedere că apostazia se strecoară în inimile noastre prin trup și prin suflet, pe acestea se cuvine să le

păzim mai întâi. Această păzire creștinii o numesc înfrânare. Ne înfrânăm împotriva fiecărui păcat. Ne folosim de înfrânare împotriva tuturor păcatelor cu care ne ispiteste societatea contemporană apostată.

Trebuie să știm însă că cei mai feriti de apostazie sunt creștinii care, zilnic, își hrănesc sufletele nu cu ziare sau televiziune, nu cu preocupările desarte ale acestei lumi, nu cu îmbuibare, desfrânare, slavă desartă sau lăcomia banilor, ci care se hrănesc cu iubirea lui Dumnezeu, cu citirea neobosită a Sfintei Evanghelii și a Vietilor Sfintilor, cu meditarea la cuvintele Sfintilor Părinti, care dau vigoare și bărbăție sufletului spre a se împotrivi păcatului și apostaziei.

O teologie "umanistă", socială și conciliantă

Hărtuiala vine astăzi din toate direcțiile, cu pași de pisică, iar păcatul lovește cu iutime de fulger. Nu iartă pe nimeni. Nici pe președinte, nici pe primar, nici pe deputat, nici pe savant, nici pe omul de rând - absolut totii suntem încercați de păcate.

Unii vor fi crezând că lepădarea de Hristos e mai iertătoare cu întâistătătorii Bisericii, că apostazia aceasta generală ocolește conștiințele prelatilor noștri, arhieriei și clerici.

Ei bine, nu-i chiar așa. Nimeni nu este infailibil în fața rățăcirilor moderne. Lepădarea sau apostazia, astăzi ca și

întotdeauna, poate să ia chiar și chipul lui Hristos, chip pasnic și blând, conciliant și iubitor.

Întâlnim acest chip atât în conferințe pan-ortodoxe, în alianțe "de pace", în bănci ale "religiilor", în fundații cu caracter ecologist sau umanist, în întruniri, mitinguri și dezbateri cu scopuri, desigur, dintre cele mai "nobile".

Oare acesta să fie chipul lui Hristos? Cu siguranță nu. Oare pentru aceasta s-a întrupat, răstignit și înviat Hristos? Pentru concesi, compromisuri și calcule meschine, pentru progres, confort, pentru diplomatie sau pentru "o lume mai bună" și "pace între popoare"?

Dar orice drept-credincios știe că răspunsul este nu. Dacă mă mântuiesc prin bunăstare de ce mai postesc, de ce mă mai înfrânez, de ce să mă mai nevoiesc? Dacă mă mântuiesc prin "progres" și "ordine socială" înseamnă că strămoșii noștri care n-au cunoscut "progresul" și nici "ordinea socială" modernă nu s-au mântuit.

Această teologie "umanistă", socială și conciliantă, pune accentul pe acest veac, spre bucuria trecătoare a trupului, dar întristează sufletul, căci răpește ortodoxului dorirea și așteptarea vieții vesnice. A fost sesizată și aspru criticată de marii sfinți nevoitori ai Bisericii Ortodoxe (în vremea noastră de Sfinții Teofan Zăvoritul, Ignatie Briancianinov, Ioan Iacob Hozevitul, Pavel Florenski, Ioan Maximovici, Serafim Rose, Iustin Popovici,

Paisie Aghioritul etc.) cât și de gânditori ortodocși precum Dostoievski, Leontiev etc.

Omul - un "bun" al unei oligarhii comerciale

Acest "umanism universalist", la origine catolico-protestant, cu îndepărtate ecouri din lumea Greciei antice (Protagoras: "omul este măsura tuturor lucrurilor"), care-l pune pe om deasupra tuturor lucrurilor, este încurajat și întreținut inconștient de noi toți, iubitori ai simțurilor și aserviti "societății de consum".

Dar ce este această "societate de consum" e foarte bine să știm, ca să fim prevăzători. E societatea care-l transformă pe om într-un "bun" al unei oligarhii comerciale. E societatea care a făcut din marketing unicul ei principiu: religios, moral, social.

Trebuie să recunoaștem că omul zilelor noastre, nu face diferență dintre social și moral. Dacă un creștin săvârșește un act imoral, dar necondamnat constituțional și social, el nu sesizează că a păcătuit în fața lui Dumnezeu, că a călcat porunca lui Hristos, că este în lepădare față de Biserică și față de legile mântuirii; el nu sesizează apostazia. Pentru acest om, Dumnezeu nu mai este Hristos, ci Statul, Guvernul, Constituția, sau poporul, lumea și legile ei. Acest soi de om săvârșește păcatul, atent doar la datoria sa publică, iar apoi se poate întoarce liniștit acasă, își ia dejunul, se bucură liniștit de familie fără lăuntrice muștrări și sufletesti frământări. E tipul celui care săvârșind păcatul, e vesel,

multumit, bine dispus că si-a făcut constiincios "datoria". E tipul celui care în fata muștrărilor răspunde senin si candid: "eram la serviciu", "am procedat după lege", "am avut ordin", "mi-am făcut datoria", "seful răspunde" etc.

Generatia nepăsării

Acest gen de oameni au fost uneltele ideale ale tiraniei politice, de la comunism la orice regim satanic; acest soi misună printre noi si astăzi, unii își spun chiar "credinciosi", dar ei vor fi călăii nostri de mâine.

Vinovati suntem toti cei care ne facem pilde de astfel de moravuri, favorizând răspândirea lor, cedând în fata puterii, a santajului, a unui interes meschin, a asigurării unui servici, a unui profit nemeritat etc.

Toate acestea la un loc, toata nesiguranta, toată ezitarea, toată frica de teama si de dragul lumii sunt fiice ale apostaziei; sunt lepădări de adevăr, lepădări de dreptate, lepădări de curaj, lepădări de mucenicie, lepădări de dragoste pentru sufletul omului, lepădări de neam, lepădări de credință, lepădări de Dumnezeu, lepădări de mântuire, de rai, de vesnicie.

Un mare cuvios al vremii noastre, părintele Paisie Aghioritul, observând toate aceste răni ale societății, numea lumea contemporana "GENERATIA NEPĂSĂRII", adăugând că "nepăsarea față de Dumnezeu aduce nepăsarea față de toate celelalte."

Da, într-adevar, în nepăsarea față de Dumnezeu stă tot dezastrul lumii noastre, toate esecurile noastre, toată deznădejdea noastră, toată teama de viață și de moarte. Dacă trândăvia și necredința au adus atât nor de nepăsare și amorteală în sufletele noastre, oare ce va fi cu generațiile viitoare? Nu cumva își vor urî propria viață, oare nu își vor urî părinții, oare nu va fi o lume demonică pe pământ? Vai celor de mâine, și vai nouă, celor de azi, că suntem vrăjmasii copiilor noștri, suntem vrăjmasii strămosilor noștri, vrăjmasii mântuirii neamului omenesc, vrăjmasii lui Hristos cel răstignit, Care ne muștră cu cuvintele acestea: (Matei 23, 32-33).

HARRY POTTER, MICUL VRĂJITOR

Pentru creștinii ortodocși, seria de filme și cărți sub numele de Harry Potter este o subtilă invitație la vrăjitorie. Cele trei producții cinematografice - "Piatra Filosofală", "Camera Secretelor" și "Închisoarea Alkazar" sunt adevărate capodopere de inițiere în ocultism ce înlocuiesc deochiul țiğăncilor cu de acum "universitara și științifică" magie pe care fiecare nestingherit o poate deprinde acasă. Trebuie doar să ai o baghetă, multă voință și să crezi... iar zborul pe mătură sau mutarea obiectelor devin doar o chestiune de timp. Bineînțeles, puterea lui Harry se transmite doar celor însemnați cu un fulger pe frunte...

Această vrăjitorie "domestică" nu este altceva decât reînvierea într-o nouă formă a păgânismului ce întunecă mintea și înrobește voința oamenilor spre a-i conduce în cele din urmă la venerarea lui Satan.

HARRY POTTER Este un orfan isteț și atrăgător care locuiește cu nesuferitele lui rude. Pe când era copil, Voldemor, vrăjitorul cel rău, i-a ucis pe părinții lui - vrăjitori și ei, încercând să-l ucidă și pe el. Dar Harry Potter, având puteri supranaturale, a reușit să scape. La vârsta de 11 ani a primit o invitație pentru a studia la școala de vrăjitori Hogwarts. Acolo descoperi, după o scurtă pregătire, faptul că și el de asemenea, este vrăjitor, chiar unul de calitate. Treptat este inițiat în lumea vrăjitoriei care se prezintă cititorului ca una plină de provocări, fascinantă și misterioasă.

Această nouă lume aparent inocentă este zugrăvită în cuvinte de Joanne K. Rowling, care într-un interviu dat ziarului Times a declarat că este membră a bisericii lui

Satan din USA și că donează jumătate din venitul ei acestei organizații. Astăzi, mai mult de 14.000.000 de copii din toată lumea aparțin bisericii lui Satan în principal datorită propagandei personajului Harry Potter.

Ecranizările celor de la Warner Bros. Company (statistic, 41% din întregul colectiv de 856 oameni poartă nume evreiești iar compania ce se ocupă cu efectele speciale se numește Lucas Digital Ltd.) ținesc asupra copiilor între 6 și 18 ani, saturați de platitudinea vieții moderne, de neînțelegerea viețuirii creștine caracterizată ca fiind învechită, de oprimare și nedreptate. Orice copil are cel puțin un motiv temeinic pentru a se regăsi în pielea lui Harry Potter. Iar de aici încep toate isпитirile ocultismului asupra sufletului și a conștiinței.

Dar iată cum ajung să descrie copiii lumea magică din cărțile cu Harry Potter:

1. O fetiță de 12 ani scrie: *"Am citit toate cărțile de trei ori. Când le citesc călătoresc într-o lume magică. Aș vrea să devin și eu vrăjitoare."*
2. Un băiețel de 10 ani afirmă: *"Când mă voi face mare as vrea să învăț despre necromanție putând în acest fel să invoc marii demoni de pe pământ."*
3. O fetiță de 9 ani zice: *"Sunt o cititoare înfocată a lui Harry Potter și as fi vrut ca în lumea noastră să existe magie."*

FILOSOFIA ANTIHRISTICĂ

În primul rând în nici un film HP nu se rostește numele lui Hristos și nici nu se pomenește de Dumnezeu. Totul este magie, vrajă, mister, inițiere, putere. Câștigă cine e mai iscusit în folosirea baghetei și rostirea formulelor. Ce e Crucea pentru creștin este bagheta pentru cei din "lumea cealaltă". Însă micuțul Harry are o

harismă specială: este un mesia, un invincibil, un protejat celest, care după ce trece de toate obstacolele își arată adevărata putere: IUBIREA de părinți și de cei din jurul său. Iubirea este cea care-l ajută să-l învingă pe Vrăjitorul cel Rău cu mâinile goale, iubirea este pricina pentru care-și pune viața în pericol pentru aproapele. Magia l-a făcut să înțeleagă și să aleagă iubirea, nu Dumnezeu. Magia este calea către iubire, magia este iubire, magia este pricina a tot binele ce vine din iubire. Restul e o "problemă de alegere" ce nu are nici o legătură cu Hristos și dragostea Lui răstignită.

Prin orice privitor la aceste seriale, se împlinește o profeție rostită la început de Vrăjitorul cel Bun numit Albus Dumbledore (ce seamănă perfid de bine cu Bătrânii Ortodoxiei): *"Acest băiat va fi faimos: nu va fi un copil în toată lumea care să nu-i știe numele."* Într-adevăr trebuie să-i dăm dreptate, căci orice privitor sau cititor este transformat într-un personaj ce trăiește alături de eroul principal, chiar după terminarea filmului sau a cărții, prin afecțiunea față de HP și pomenirea numelui acestuia. Așa cum rostirea numelui Voldemort provoacă teribilă frică în lumea vrăjitoarească, așa și proorocitul nume Harry trebuie să devină o incantație bineplăcută copiilor din lumea reală.

Imaginativa lume din inima castelului Hogwarts este ispititoare. Acolo totul este magie. Cerul este o vrajă, fantomele bântuie nestingherite, și se poate întâmpla orice oricând. Hrana se dă prin vrajă, ușile se deschid prin vrajă, blestemele se dezleagă prin vrajă, micile neîmpliniri tot prin vrajă se rezolvă. Omul vrăjitor și alchimist este creatorul și stăpânul acestui demonic univers.

DrăcuSori simpatici

Majoritatea personajelor virtuale, sunt ființe neumane cu chip de draci. Chiar dacă arată "bestial" filmele ni-i prezintă a nu fi precum susține Biserica: trufași, vicleni, pizmași, hidoși și plini de poftă spurcate.

Nu, "micii demoniași" - goblini, trolli, elfi, fantome cu și fără cap - nu sunt chiar așa răi și urâți, ci prin binele antihristic "devin" *simpatici și nevinovați*. Așadar este de ajuns pentru un copil să creadă că uneori și demonii pot fi "de treabă" dacă ești bun cu ei, arătându-se chiar "frumoși" dacă-ți împlinesc dorințele dând inimii bucurie și că în general "spiritele" nu pot face nici un rău celor care posedă forțe magice.

Recuzita vrăjitoarească

Ceea ce vedem petrecându-se cu personajele sunt întruparea unor practici vrăjitoarești: profesoara McGonagall transformându-se în pisică și invers, măhuri zburătoare, licori cu putere asupra vieții și a morții, levitații de obiecte, incantații paralizante. Toate preînchipuie manifestări demonice la care se adaugă un fundal șerpesc terifiant și puțin sânge negru pentru ca scena să fie desăvârșită și captivantă, pentru a stârni pasiunea pentru mister, ocult, întunecime. Auzirea și citirea numelor drăcești (Draco și Lucius Malfoy, casa Viperinilor, Snape (snake), lord Voldemort, Salazar (nume de diavol), alea Diagon-dragon) este o chemare a forțelor răului pe tot parcursul filmului, o permanentă incantare șamanică și nu în cele din urmă o familiarizare a pruncilor cu macabrul. Sfântul Ciprian, fost vrăjitor, spunea despre trecutul său întunecat că demonii așa

mare putere i-au încredințat, încât putea amăgi mințile oamenilor făcând în chip real cele de mai sus; și tot sfântul mărturisește că doar cu harul lui Dumnezeu a reușit să se izbăvească de o așa mare înșelare.

Prin tot ceea ce face Harry Potter stârnește uimire și admirație. Lupta lui pentru bine (binele antihristic) este ușa de intrare în sufletul admiratorilor săi a întregii influențe magico-demonice. De unde are HP aceste puteri supranaturale și cum le poate stăpâni? Filmele ne răspund că de fapt toți avem în noi aceste "afinități magice" și "predispoziții sufletești", doar că încă nu știm a ni le trezi și le pune la treabă. Harry a fost creat tocmai pentru a apărea ca un nou salvator, chip animat al viitorului Antihrist. El își înfrânge dușmanii și își salvează prietenii într-un mod supranatural. Cărțile despre el, treptat și parcă programatic, învață totul despre vrăjitorie și despre modul folosirii ei pentru a-i influența pe ceilalți și a te răzbuna pe dușmani. Ele prezintă de asemenea lumea magiei ca fiind de două tipuri: magia albă, considerată ca bună și magia neagră, privită ca Satanism. Totuși, în caz că ești în pericol, pentru a te păzi de niscai probleme, ți se permite să folosești și magia neagră. Semnul fulgerului de pe fruntea HP este un semn satanist, este chiar semnul fiarei.

În film mai e o parșivenie. Toate scenele în care HP și prietenii săi ajung la situații limită (întâlnirea cu vrăjitorul-vampir, cu păianjenii etc.) apare ca din senin, neprogramată și neașteptată, soluția salvatoare. Dată cu mărinimie de "*atotputernicul supranatural*", de cel care se lasă în umbră subînțeleș a exista și a conduce totul, de cel care se multiplică în multe și nebanuite chipuri și forme în imaginația privitorului. Dar nu vă lăsați amăgiți, căci

despre Satana e vorba, nu de Dumnezeu-Hristos, carele toate le lucrează la lumină și toate ale Lui îi poartă întipărite numele, crucea, chipul și asemănarea.

Amuzament sau bațjocură?

Discutând cu mulți potteristi, nu am fost surprinși să aflăm că reeducarea ce li s-a făcut este foarte perfidă și greu de îndreptat. Pentru mulți puterea magică e ca o credință pe care o doresc pentru a face binele. Și mai mulți s-ar lăsa de școală și ar urma inițierile de la Hogwarts. Dar toți s-au lăsat vrăjiți de filme și s-au amuzat copios de întâmplările scornite. Însă de toți aceștia, la urmă, s-a mai amuzat cineva. Este cel care nu rabdă lumea aceasta creată armonios de Dumnezeu și inventează universuri în care mintea să nu mai poată avea opreliști în Lege sau Cruce, o altă lume în care cuvântul Evangheliei nu are nici o putere. E cel ce plăsmuiește spații "libere" în care oamenii pot trăi mai bine fără Hristos, în care oamenii se fac ei înșiși hristoși în locul lui Hristos. E același Satan care-i bațjocorea acum 2000 ani pe cei ce huleau Chipul Împăratului Răstignit.

Pentru cei mari filmul este destul de "neserios" pentru a ridica sus-numitele probleme creștin-educaționale. Este "doar" o relaxare de câteva ore a întregii familii. Ceea ce pe cei mari îi îndulcește, pe cei mici îi împătimește prin faptul că în imaginația celor tineri minciuna ia chipul adevărului, faptele magice petrecându-se *cu adevărat* ca realități *nemincinoase*. Harry impune copiilor un model de viațuire ce renunță la valorile tradițional creștinești, preschimbându-le oricum și oricând voiesc. Tutorii refuzând cercetarea ortodoxă a lucrurilor, nu vor mai putea vedea alunecarea spre demonism a copiilor,

afinitățile acestora spre ocult, vor privi mai "îngăduitori" micile lor "năstrușnicii magice". Nu vor mai vedea nici un conflict între învățătura Bisericii și "aplicațiile" de la Hogwarts. Astfel de alunecări educative nu vor mai putea urmări nici controla micuților dezvoltarea noului "univers paralel" în care libertatea totală, fără legi, interdicții, dogme sau canoane, este dumnezeul căruia pe nesimțite ajung să i se-nchine.

A viețui și a vorbi ca și cum Hristos nu ar exista, ori a huli în chip vădit pe Hristos, păcatul este același. A viziona un film erotic, ori o ecranizare potteriană, păcatul este identic: satisfacerea poftelor lăuntrice și batjocorirea chipului lui Dumnezeu din om.

Iată de ce atragem atenția fiilor Bisericii Ortodoxe de a se feri de aceste manifestări nemântuitoare de suflet și pierzătoare de Hristos Dumnezeu.

COMPLEXELE UNORA DINTRE FRAȚII NOȘTRI, CUCERNICI PREOȚI DE MIR

Suntem tentați adeseori să apreciem pe cei de lângă noi după capriciile în care am fost crescuți, după măsura duhovnicească la care ne aflăm. Astfel, cei ce trăiesc lumește, neavând ca îndreptar al minții și faptelor lor pe Hristos, Evanghelia și Biserica, rareori te înțeleg și mai rar sunt de acord cu faptele tale, simțindu-se incomod când le stai în preajmă; și nu sunt puțini...

Alții mai „rigoriști”, știutori de citate și definiții, posedată și răpuși de neînduplecatul duh al normelor și formulelor, dând sentințe ce te aruncă în deznădejde, sugerează că cine nu e instruit, învățat, cult cu greu se va mântui. Nici aceștia nu sunt puțini!

Împlinind ori cunoscând teoretic pravile și rânduieli, purtând grijă de anumite nevoi bisericești, socotiți, așadar, „oameni ai Bisericii”, mulți dintre aceștia rămân totuși lumești, neschimbați în fire și gânduri, neînnoiți duhovnicește, robiți vechilor deprinderi, deși „zilnic” în biserică. Dintre aceștia fac parte și unii slujitori ai Sfântului Altar, clerici ce nu se sfiiesc să-și disprețuiască confrății, dispreț ce vizează îndeobște aspecte ale ortodoxiei tradiționale, oarecare detalii ce țin de „pravoslavnicia” sănătoasă, dar anacronică a unui preot: păr mare, barbă netunsă, totdeauna cu reverendă (dacă e monah cu dulamă și rasă), simplitate în ținută, naturalețe în gesturi și priviri, vorbire hotărâtă și fără ocolișuri, slujbe „lungi” „necenzurate”, săvârșite cu cuvenita evlavie, lipsiți de malițioasă grandoare ori știuta

indiferență. Dacă acest preot face parte din cinul monahal, frate în Hristos, preotul de mir se va simți cu atât mai îndreptățit să-l disprețuiască.

Când repudiatele virtuți (cândva firești, astăzi rar întâlnite) ale respectivului preot sunt însoțite de trăirea în sărăcie, înfrânare, asprime, adăugând și neabsolvirea studiilor superioare („păcat capital”), atunci omul lui Dumnezeu e „depășit”, iremediabil „ratat” în ochii „doctoranzilor”. Astfel de sentințe nutresc îndeobște unii preoți de mir (și nu numai) față de monahi și preoții monahi socotiți *paraziți ai societății*, analfabeți și incuți, arborând față de aceștia o mină sobră și distantă, eventual „înțelegându-i” cu superioară îngăduință. În opinia acestor confrăți mănăstirile sunt asociate cu oarece cătune preistorice, iar călugării confundați cu vreo specie de inguși trăitori în rezervații.

Faptul că mulți dintre monahi duc un trai auster, se poartă modest îmbrăcați, lipsiți de rafinamente „cultural-artistice”, vorbesc nepretențios, adoptând uneori atitudini naive trădează mai degrabă dreptă socoteală, delicatețe și mărire de suflet, nicidecum blazare, ignoranță, mitocănie, cum vor să se înțeleagă „subțirii” înnoitori.

Mândria luminează și mirenească deșteptăciune este înaintea Mântuitorului Hristos, - disprețuit de emancipații gnostici, cândva numiți „cărturari”, acum „teologi”; - orgolioasă venerare a deducțiilor, silogismelor și ideilor tributare cunoașterii intelectuale, simptome ale gnozei „încreștinate” de clerici deopotrivă cu scolastica atât de fecundă în universitățile teologice, cât și în biserici.

Iscodirea umanistă, omeneasca mintoșenie antihristică numită capacitate, știință, cunoaștere, cultură etc., într-un cuvânt, emancipare, luând în Biserică locul smereniei și pocăinței statornicite de sfinți atât turmei, cât și păstorilor (deci inclusiv clericilor și teologilor), a devenit astăzi piatră de poticnire pentru „intelighenția” ortodoxă (!) prinsă în capcana părerii de sine cu ajutorul „marilor idei” slobozite în mințile tuturor de duhul trufiei și al slavei deșarte.

Dobândirea pe cale intelectuală a cunoștințelor teoretice despre cele ce, fiind lucrări duhovnicești, cer a fi cunoscute pe cale duhovnicească, adică prin făptuire, naște între clericii „emancipați” înșelarea potrivit căreia viețuirea duhovnicească (în duh, asemenea „duhurilor”, îngerilor) ar fi un privilegiu al celor preocupați de studiu și intelectuala cunoaștere, a titrațiilor, licențiațiilor și împătimițiilor de cultură. Dacă ar fi fost cu puțință mântuirea și înduhovnicirea prin cultură mintea omenească ar fi fost proclamată infailibilă încă din rai, Adam s-ar fi împotrivit cu puterea propriei capacități cerebrale ispitirii șarpelui, iar întruparea Mântuitorului Hristos pentru neamul omenesc n-ar mai fi fost necesară. Dacă cultura ar fi fost încă din primele veacuri creștine calea către cer pustniciei s-ar fi nevoit în universități, pustiuirile ar fi fost transformate în academii, iar muceniciei s-ar fi jertfit „intelectual”, murind teoretic, iar nu prin muceniceasca chinuire a simțurilor trupului.

Datorită înșelătoarei „culturi duhovnicești”, proestoșii, deveniți sclavi ai *trândăvoiei duhovnicești* pricinuitoare de *nepricepere duhovnicească*, se refugiază în *ortodoxia univrsitară a duhovniciei teoretice* prin intermediul facultăților teologice.

„Compensând” lipsa ortodoxiei lăuntrice a viitorului preot, *ortodoxia instituțional-administrativă* oferă tânărului student nu doar iluzia de a se fi izbăvit de trauma *sterpiciunii duhovnicești* înrădăcinată în suflet, ci chiar șansa de a se „angaja” și „munci” în ortodoxie ca *funcționar*, respectiv „salariat” al viețuirii duhovnicești (îngerești). Așadar slujitorul altarului cel întocmai cu îngerii slujește lui Hristos Cel Prigonit pentru că e *plătit*, înduhovnicind sufletele cu cunoștințe teoretice pe care *le știe* fiindcă *le-a învățat*.

Un astfel de cleric, complexat de *sindromul instruirii*, va iubi tot ce ține de învățare, de prolifica învățătură a minții căzute a umanității. Se va simți atras de multele științe, descoperiri, cercetări, studii, reguli de politețe, maniere, fast, eleganță, rafinament, diplomație, galanterie etc.: mode, tradiții, obiceiuri, datini, ceremonii, marile înfăptuiri ale omenirii din toate timpurile înmănuncheate în ceea ce numim „cultură”.

Impresionat de felurimea titlurilor și premiilor (printre care se numără și licența în teologie), adevărate dovezi de recunoștință oferite truditorilor minții hipnotizați de marile idei, tânărul *preot-mercenar* al *ortodoxiei publice* nu se va lăsa ispitit de viețuirea proscrisului Hristos, nici nu va ezita să-și disprețuiască confratele ce conștient și voluntar ori din obișnuința firii nu iubește nimic din „frumusețile” culturii și odihna traiului înstărit, fapte pentru care acesta din urmă va fi socotit nătărău, învechit, om de nimic.

Biruit de ceea ce într-un cuvânt numim *complexele deșteptăciunii*, cărturarul preot, nutrind „firești” rețineri față de tagma monahală, este prezent totdeauna acolo unde este lăudată „mintea”: la festivaluri, cenacluri,

simpozioane, întâlniri literare, expoziții de artă etc., însă rar ori deloc la ușile marilor duhovnici trăitori în mănăstiri.

Optând pentru titlul pretențios de „personalitate culturală” și om al „cetății” neștiutele virtuți monahale ale pribegilor de prin munți și păduri nu-i răscolesc firea spre a rupe cât de puțin din tihna de popă chivernisit dator să-și agonisească ceva din sfânta neliniște a celui neîmpăcat cu cele lumești virtute atât de rară între cucernicii preoți ucenici și urmași ai Celui ce nu avea «unde să-și plece capul».

Este bine să se știe că mulți monahi, deși la prima vedere par „depășiți” de evenimente, „întârziați” ori „săraci cu duhul” având o înfățișare deseori „ștearsă”, „comună” în „simplitatea” lor ascund virtuți ce scapă trufiei „cărturarilor”, virtuți care dacă ar fi etalate spre cinstire ar complexa cu siguranță pe „înalții cugetători”. Faptul că monahul se silește să fie neîncetat și fără a-și pretinde pentru aceasta merite deosebite, gazdă generoasă tuturor pelerinilor (inclusiv celor ce îi privesc infatuat, cam „de sus” pe monahi adresându-li-se deseori ca unor slugi de casă preaîndatorate înalților oaspeți) în orice oră de zi și de noapte, neplângându-se și nereproșând acestora „îndrăznelile necreștinești și de departe antimonahale de care mulți dintre ei adesea sunt vinovați (ținută, gălăgie, pretenții de confort, strigăte, alergări, muzică în incinta mănăstirii, alarme, claxonări declanșate în vremea când monahii se roagă ori se odihnesc în „liniștea” schitului, îndrăcici și bolnavi mintal ce tulbură liniștea obștii, fumători și bețivi ce nu-și întrerup nici în aceste locuri urâtele patimi etc.) faptul că își ia asupră-și crucea răbdării unor astfel de „oameni”,

deși la fel ca „domnii intelectuali” și preoții cu obraji catifelați posedă la rândul-i dovada absolvirii unor studii superioare, „slăvita” diplomă atât de des și penibil invocată orișunde, lăsând în urmă poate o carieră profesională și o situație prosperă nu chiar de lepădat și cu toate acestea acceptându-și împăcat umila și neînsemnata treaptă de „rândaș” nebăgat în seamă, așadar acestea, credem noi, sunt suficiente motive pentru ca monahului să i se dea cinstea ce i se cuvine, chiar dacă el nu-și revendică acest drept, încredințat fiind de deșertăciunea aprecierilor omenești (atât de „zgârcite” față de el și iluzorii totodată) și de dobândirea bărbăției sufletești totodată pricinuită de atitudinea unora dintre frații lor liturghisitori cu suflete mici și cugete înalte.

CUVÂNT LA DUMINICA A NOUA DUPĂ POGORÂREA DUHULUI SFÂNT - OMUL NOU

Valuri înviforate, furtună, Hristos pe ape, spaimă între apostoli, izbăvire; acestea sunt principalele amănunte ale acestei evanghelii pe care orice creștin le remarcă cu ușurință. Îndărătul acestor evenimente, însă, dibuim taine pe care puțini dintre pământenii le intuiesc: sunt nepătrunsele taine ale preschimbării firii, preschimbare ce din zbucium și groază, din tânguiri, chinuri și lacrimi zămislește o nouă făptură: omul duhovnicesc, omul crucii, omul lui Hristos. Astfel, Evanghelia acestei Duminici putea fi numită cu adevărat Evanghelia omului lui Dumnezeu, Evanghelia omului nou. Dar cine este acesta? Este, oare, „omul nou” al cinicilor, stoicilor, epicureilor și al altor învățături filosofice din antichitate? Recunoaștem în omul lui Hristos pe omul lui Seneca, Platon ori Socrate etc., om ce rătăcește căutând zadarnic în sine adevărul, dreptatea, curajul, puterea, credința, nădejdea, dragostea și toată virtutea și înțelepciunea; ori pe acel om despre care unul din marii înșelați antici, Protagoras, spunea că e „măsura tuturor lucrurilor”? Ori ar putea fi raționalistul lui Kant și Spinoza, trufașul ateu al lui Voltaire, misoginul măcinat de complexe al lui Schopenhauer? Nici una din aceste falnice caricaturi, jaloane patologice ale rătăcirilor europene numite „cultură” nu e omul lui Dumnezeu. Nici umanistul lui Dante ori Pestalozzi, nici romanticul lui Dumas, nici aventurierul neliniștit al lui Jules Verne, nici vitalistul educat al lui Rousseau nu este omul înnoit

întru Hristos prin pătimirile crucii, prin lepădarea îngâmفării autonome atât de străină de Duhul lui Dumnezeu. Cum ar putea fi creștinul lui Hristos vrăjitorul lui Roger Bacon, numit alchimist, scabrosul represiv torturat de coșmaruri al lui Baudelaire, diplomatul viclean, crud și fățarnic al lui Machiavelli, nihilistul lui Feuerbach, Baknain, Neceaev, eternul răzvrătit împotriva ordinii creștine, revoluționarul lui Marx, Engels, Lenin, industriașul pragmatic al lui Bergson și Spengler etc.?! Iată că Petru apostolul, ajutat de furtună și de ape, vedește minciuna acestor filosofi atunci când, fiind primejduit de valuri, strigă: «Doamne, scapă-mă!» Înseși stihiiile mărturisesc nevolnicia făpturii numită om. Fără Hristos nu există om nou, fără pătimire nu există în lume om în Hristos, ci trupescul om: gospodar, priceput, harnic, destoinic, muncitor etc. Astfel de însușiri omul le poate dobândi și fără a fi botezat și credincios în Iisus Hristos, fără a cunoaște și a pătimi pentru dreapta credință, fără a trăi absolut deloc în Biserică.

Dovedesc acest fapt popoarele păgâne și eretice, nebotezate în dreapta credință ortodoxă, nații în care știm bine că lumeștile virtuți, precum bunătatea, pacea, liniștea, cumiņtenia, cinstea etc. sunt la mare cinste, însă nu și viețuirea după Evanghelia Mântuitorului și după învățăturile Sfinților Părinți. Sfântul Apostol Petru, suntem siguri, era și el înzestrat cu aceste virtuți atât de iubite astăzi de necredincioșii numiți nihilști, atei, apostatați ori de majoritatea necredincioșilor „ortodocși”, însă nimic nu i-au folosit până nu a strigat cu dreaptă credință la Dumnezeu. Strigătul și frica l-au apropiat de Hristos, nu virtuțile păgânești-antihristice arătate mai sus. Nici ceilalți apostoli aflați în corabie, de ar fi fost ei

genii, artiști, filosofi, savanți, oameni de știință, educați, onești, serioși, corecți, punctuali, riguroși, manierați, respectuoși, instruiți, învățați, culți etc. nu l-ar fi putut izbăvi de moarte de nu ar fi lucrat în sufletul lui frica și credința în Iisus Hristos.

Primejdia deschide inima către tainele lui Dumnezeu, neputințele îl dezbracă pe om de toate părerile înalte ce le are despre sine, părerile ce-l împietresc spre a nu striga la Hristos în marile încercări. Pentru aceasta Dumnezeu lasă peste omenire necaz și suferință, ca omul să-și cunoască măsura de pleavă trecătoare în această lume și astfel să devină simțitor față de Hristos, dobândind despre sine cuget smerit. Cuviosul Serafim Rose ne spune: „Cu cât ești mai în suferință și în greutate și ești mai «deznădăjduit» după Dumnezeu, cu atât mai mult El îți vine în ajutor și îți arată calea de a scăpa” (*Mai aproape de Dumnezeu*).

Viețile și scrierile Sfinților Părinți, mărturisirile celor ce au pătimit pentru Hristos în temnițele comuniste, precum și suferințele multor oameni din popor adevărate că nimeni nu-L întâlnește și nu-L cunoaște pe Hristos Dumnezeu până nu e frământat în aluatul ispitelor și al durerii. Știm că astăzi înțelepții veacului plămădesc o nouă Ortodoxie: cuminte, caldă, pașnică, respectuoasă cu omul, smerită în fața trufiei „omului nou”, mutilat după chipul și după asemănarea lui Freud și Nietzsche, o ortodoxie în care „revoluționarii ortodocși” nu prididesc să aducă în viațuirea creștinească „reformă” din ce în ce mai odihnitore pentru a feri „corabia” de „valuri”, ca nici un „Petru” să nu mai strige la Hristos. Dacă „valuri” nu vor mai fi, atunci cu cine se va mai lupta corabia-Biserica? Cum va mai străluci dreapta credință,

osebindu-se de rătăcitele credințe. Cine va mai striga pe cine? Cum vor arăta somnambulli credincioși aflați într-o „corabie” tihnită ce plutește pe o „mare” în care „nimic nu se întâmplă”? Prin ce anume vor fi stârniți cei rău credincioși pentru a căuta „salvarea” în „corabie”? Evanghelia acestei zile ne arată nu doar nașterea adevăratului om nou, ci și faptul că, odată cu frica și strigătul, s-a petrecut minunea. Însă nu „minunea” cea după care aleargă astăzi poporul necredincios, căutând rezolvări și tămăduiri la feluriți vraci și vrăjitori numiți academic radiesteziști, bioenergeticieni și alți înșelați și înșelători dintre „iluminații” „vindecători spirituali”, ci „minunea creștină” din smerenie răsărită și de precauție străjuită. Sfântul Evanghelist Matei ne arată că Petru, văzând pe Hristos umblând pe apă, nu s-a pripit în a crede că este chiar El Însuși, ci, crezând că «este o nălucă», «a zis: Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe apă». Mulți ortodocși, înainte de a crede un vis, o proorocie, o vedenie și orice fel de „minune”, s-ar cuveni să urmeze exemplul lui Petru, căci mai bine este a confunda pe Hristos cu vreo părută „nălucă” decât a-l confunda pe diavol cu Hristos și a i te închina, neștiind cui te închini. Așadar orice minune trebuie „testată” cu creștineasca „frică”: frică de gândurile tale, de simțurile tale, de propriile păreri și ambiții ce te pot duce în înșelare. Această frică a deschis ochii lui Petru spre a-și vedea măsura credinței și a necredinței, făcând din el adevăratul om nou prin mijlocirea minunii în Hristos Dumnezeu, Singurul Izbăvitor din apele involburate ale omenirii, Singurul înnoitor al omului învechit în păcate, înecat în bătrânețea anilor trăiți în deșert.

CUPRINS

DESPRE CHIPUL OMULUI NOU	1
CU HRISTOS PE STADION	2
„DE CE CĂLUGĂR...?”	7
ÎNTRE HRISTOS ȘI LOCUL DE MUNCĂ.....	13
ÎNTRE VIRTUȚILE ERETICILOR ȘI PĂCATELE ORTODOCȘILOR	17
APOSTAZIA CONTEMPORANĂ - O PRIMEJDIE REALĂ ÎMPOTRIVA ORTODOXIEI	21
ASTĂZI LA MĂNĂSTIRI - TURIȘTI ORI PELERINI ?.....	28
TÂNĂRUL MONAH - „RUȘINEA FAMILIEI”	38
SĂRBĂTOAREA SATANEI PENTRU FIICELE DIAVOLULUI – BUCURII DEGENERATE PENTRU SUFLETE MOARTE.....	46
MINCIUNILE HOROSCOPIULUI – PĂCATELE TAINICE ALE HOROSCOPIULUI	49
DUMNEZEU – VINOVAȚ DE DURERILE LUMII. DUMNEZEU – INAMICUL PUBLIC	53
INVITAȚIE LA AUTODEMASCARE – DICTATURA ORGANISMELOR AUTOPROCLAMATE AGENȚI AI DREPTĂȚII	57
ORTODOXIA UMANISTĂ.....	62
SUPĂRAT PE ȘTEFAN CEL MARE. EXCLUSIVISM CONDAMNABIL FAȚĂ DE EROI.....	67
CHIPUL LUI HRISTOS ÎN PICTURA DOMNULUI SABIN BĂLAȘA – SINCRETISME ARTISTICE.....	70
NIHILISMELE ARTEI – CRIZA NORMALULUI ÎN SOCIETATEA CONTEMPORANĂ. O CRITICĂ ORTODOXĂ.....	73
HARRY POTTER, MICUL VRĂJITOR.....	84

COMPLEXELE UNORA DINTRE FRAȚII NOȘTRI, CUCERNICI PREOȚI DE MIR.....	91
CUVÂNT LA DUMINICA A NOUA DUPĂ POGORÂREA DUHULUI SFÂNT - OMUL NOU.....	97